

EİDERHA AVCILARI OKULU 14

DOMUZ LATİNCESİ SADECE DOMUZLAR İÇİN DEĞİL!

Kate McMullan

8 yaş
ve
üstü

EJDERHA AVCILARI OKULU 14

DOMUZ LATİNCESİ SADECE DOMUZLAR İÇİN DEĞİL!

EAO'da tatil ve Wiglaf ile domuzu Papatya, tatili geçirmek için Erica ile birlikte Kraliyet Sarayı'na giderler. Ama oraya ulaştıklarında bir felaketle karşılaşır! Kral Ken suççığı olmuştur ve Kraliçe Barb başarısız bir büyücü olduğu anlaşılan Yüce Hekim ile gelir. Siz de İYYY! diyemeden, Kral Ken Domuz Latincesi konuşmaya başlar. Kralı sadece Papatya kurtarabilecektir; peki, bunu yapacak mı?

“Buradaki genç kahraman Harry Potter’in pekâlâ erkek kardeşi olabilir.” – *Mary Pope Osborne*. ‘Sihirli Ağaç Evi’ dizisinin yazarı.

Bu kitapları keşfettiğimizde oğlum birinci sınıftaydı. Şimdi ikinci sınıfta ve bu kitaplar tam ona göre. Harry Potter ve Hobbit havasında, ama onlar kadar karmaşık olmadığı için okurken kurguyu yitirmiyorsunuz. Komik ve macera dolu.

Robert Cookson, bu

ISBN 975-999-124-1

9 799759 991240

Dünyada 25 milyon ço
bu diziyi okuyor.

0012927

8

1

2

BEYAZ BALINA YAYINLARI
Ejderha Avcıları Okulu Dizisi - 14

ISBN: 975-999-124-1

DOMUZ LATİNCESİ SADECE
DOMUZLAR İÇİN DEĞİLİ / *Kate McMullan*

Özgün adı: *Pig Latin Not Just For Pigs!*

© Kate McMullan, 2005

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
İngilizce aslından çeviren: Selim Yeniçeri
Resimler: Bill Basso
Kapak & iç tasarım: Bilgin Budun
Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2006

BEYAZ BALINA YAYINLARI
Binbirdirek Mah. Suterazisi Sok. No: 4/2
34122 Sultanahmet / İstanbul
Tel. : 0212 638 62 63-64 / 516 70 60
Faks: 0212 638 62 65
E-mail: info@beyazbalina.com.tr

EJDERHA AVCILARI OKULU 14

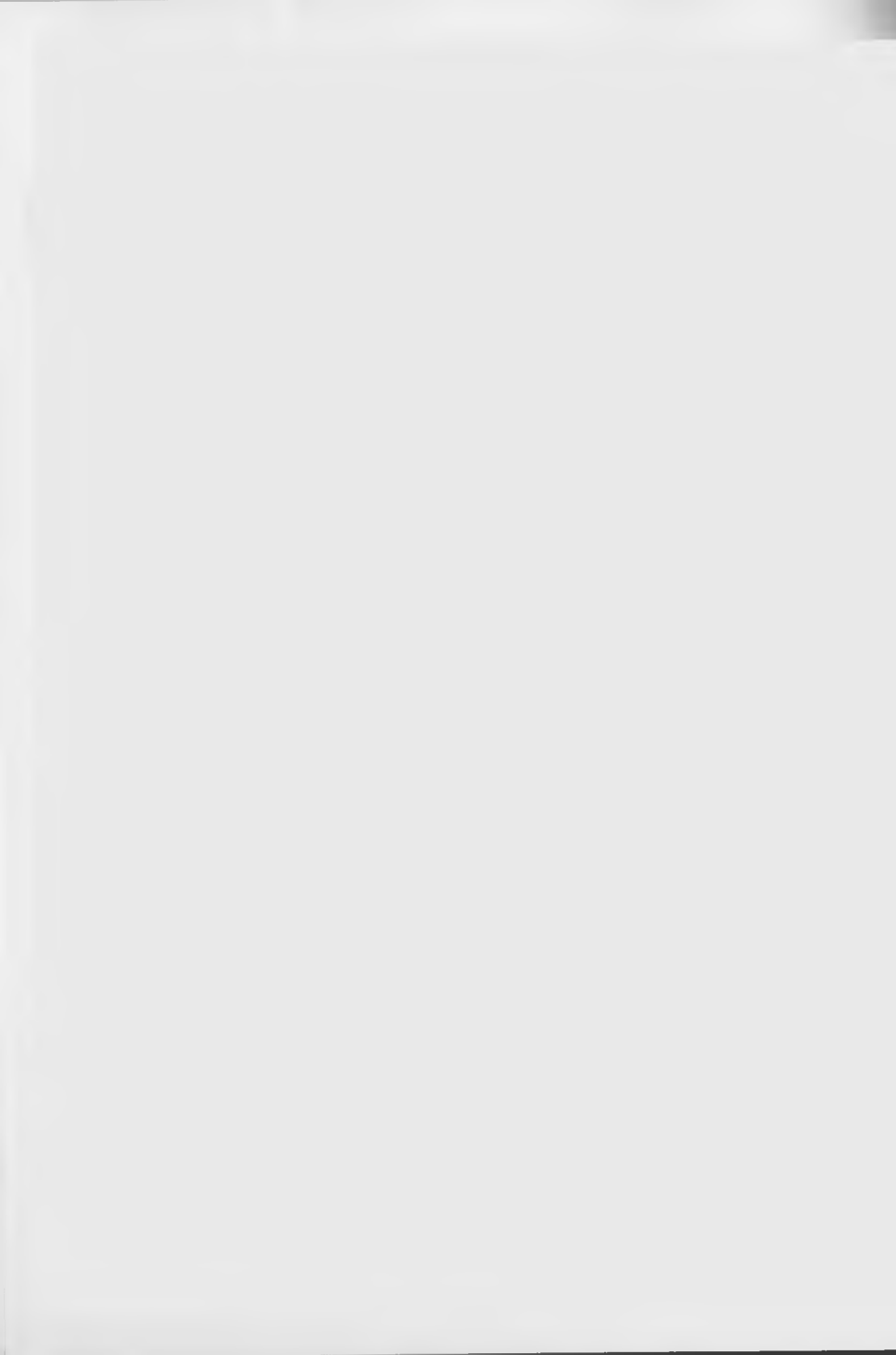
DOMUZ LATİNCESİ
SADECE DOMUZLAR
İÇİN DEĞİL!

Kate McMullan

Çevirmen:
Selim Yeniçeri

1. BÖLÜM

Wiglaf sandviçinin üst parçasını kaldırdı; altında kahverengi tel tel bir yığın vardı.

“Renç-iğay!” diye haykırdı, Domuz Latincesi konuşarak.

“İğrenç demek istedin sanırım,” dedi Angus. “Nedir o?”

“Hendekotu salatası,” diye cevap verdi Erica, “Tava'nın en yeni yemeği.” Sandviçini iştahla ısırды. Erica EAO ile ilgili her şeyi seviyordu; yemekleri bile.

“Renç-iğay!” diye mırıldandı Wiglaf.

Domuz Latincesi'ni evcil domuzu Papatya'dan öğrenmişti. Artık kendisi de kolaylıkla konuşabiliyordu.

Bir büyücü, Papatya'ya Konuşma Büyüsü yapmıştı. Aslında Papatya'nın İngilizce ko-

nuşması gerekiyordu. Ama Papatya ağzını açtığıında, Domuz Latincesi konuşmaya başlamıştı! Bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü büyücü Zelnok'tan başkası değildi. En basit Siğil Gitsin ya da Artık Horlama büyülerini bile hatasız yapamıyordu. Konuşma Büyüsü ise onun güçlerinin ötesindeydi.

“İyyy!” Angus tabağını öteye itti. “Annemin bu ay bana koca bir kutu yiyecek göndermesi iyi olmuş.”

Angus tünüğinin cebinden bir Ortaçağ Lokumu çıkarırken Wiglaf imrenerek baktı. Ah Angus paylaşmayı sevseydi! Ama ne yazık ki... sevmiyordu.

“Eski okulumda arpa kepekli sandviçler yedik,” dedi Janice. “Tadı berbattı ama bu hendekotlu sandviçler daha da kötü.”

“Prenses Koleji'nde,” dedi Cimcime, “her gün prenses-ve-bezelye çorbası içerdik.” İç

çekti. "Pek fazla sevmezdim ama şimdi o çorbadan bir kâse içebilmek için zümrütümü verirdim!"

"Dikkat!" diye seslendi Müdür Mordred, EAO yemek salonuna girerken. Kırmızı kadife cüppesinin eteği yerleri süpürüyordu. Başından kalın bir saç tutamı sallanıyordu. Bütün parmaklarında parıltılı altın yüzükler vardı; başparmakları da dahil.

Wiglaf ve diğer öğrenciler ayağa kalktılar.

"Rahat!" diye bağırdı Mordred. "Bir haberim var!"

Yemek salonu o kadar sessizleşti ki Wiglaf 1. Sınıf masasının altında kırıntılar için dövüşen farelerin sesini duyabiliyordu.

Mordred'in menekşe rengi gözleri heyecanla parladı. "Okul tatilleriyle zaman harcamayı sevmem."

"Bu haber değil ki Mordred Amca," dedi Angus. "Okula bir gün bile ara veremediğimizi hepimiz biliyoruz zaten."

“Ejderha Biçenler Okulu’nda,” dedi Janice, “yazın bütün bir hafta tatil yapardık.”

“Sessizlik!” diye bağırdı müdür. “Bütün çocuklar,” yeni kızlara gülümsedi, “ve hanımlar için bir hediyem var.” Altın dişi öğle güneşinde parladı. “Yarın, Cumartesi ve Pazar günü,” diye devam etti, “çok önemli bazı insanlar EAO’da toplantı yapmaya geliyorlar.”

“Sir Mızrakkafa da geliyor mu?” diye sordu Erica, hevesle. Ünlü şövalye onun kahramanıydı. Geçici Kızlar Yatakhanesi’ndeki ranzasının yanındaki duvarda, Sir Mızrakkafa’yı bir ejderhayı öldürürken resimleyen bir duvar halısı asılıydı.

“Hayır, buraya gelen kişiler... öğretmenler,” dedi Mordred, çabucak. “Evet, öğretmenler. Onlara daha iyi öğretmen olmayı öğretmem için buraya geliyorlar. Dolayısıyla sizler üç günlük bir tatil yapacaksınız. Evlerinize gidin.”

“HEEEY!” diye bağırdı çocuklar.

Hepsi çok sevinmişti. Çıkardıkları gürültü yüzünden 1. Sınıf masasının altındaki fareler ürktüler ve hemen deliklerine kaçıştılar.

Ev! Wiglaf çok uzun zamandan beri evini hiç görmemişti. Annesi Molwena'yı ve babası Fergus'u görecek; ve on iki kardeşini. EAO'da onca zaman Tava'nın yemeklerini yedikten sonra, Molwena'nın lahana çorbasından bile büyük bir kâse dolusu yemek için sabırsızlanıyordu.

"Bunda bir tuhaflık var," dedi Angus, neşeli çığlıklar yatışırken. "Mordred Amca öğretmenler daha iyi olsun diye parmağını bile oynatmaz."

"Yatakhanelerinize gidin ve çantalarınızı hazırlayın," dedi Mordred. "Yataklarınızı yapın. Yatakhaneleri tertemiz bırakmanızı istiyorum." Kum saatine uzandı ve ters çevirdi. "Herkesin bir saat içinde gitmiş olmasını istiyorum. Haydi!"

Wiglaf ve diğerleri yemek salonundan koşarak çıkarken, "Tatil! Tatil!" diye bağıyorlardı.

Çocuklar ranzalarına koştular. Kızlar, Geçici Kızlar Yatakhanesi'ni erkek çocukların yatakhanesinden ayıran çuval bezinden yapılmış perdenin arkasında gözden kayboldular.

Erica yatağının altına uzandı ve Mızrakkafa Yolda Valizi setinden en büyük parçayı kaptı; altında tekerlekleri ve tutacak yeri olan dev gibi bir sandıktı. Eşyalarını toplamaya başladı.

Wiglaf'ın sandığı ya da çantası yoktu. Battaniyesini yatağının üzerine açtı ve birkaç parça eşyasını içine atmaya başladı; paslı kılıcını ve şanslı paçavrasını da ekledi.

"Eve gittiğimde kızıl midillime bineceğim," dedi Cimcime, moda dergilerini ve süslü eşyalarını toplarken.

"Ben Ayaktırnağı Fuarı'na gideceğim," dedi Torba. "Ve falıma baktıracağım."

"Ben saraya gideceğim ve kraliyet ziyafetine katılacağım," dedi Erica. Sir Mızrakkafa duvar

halısını yuvarlayıp rulo yaptı ve sandığına yerleştirdi. Sir Mızrakkafa zırhını da sandığa ekledi. "Peki ya Pinwick'te ne yapacaksın Wigi?"

"Ben..." Wiglaf durdu. Tatilini muhtemelen yağlı bulaşık suyuna dizine kadar batmış halde annesinin çorba tenceresini ovalayarak geçireceğini söylemek istemiyordu. Ya da lahana toplayarak. Veya leş gibi kokan on iki kardeşiyle birlikte ağıla tıkılmış halde, babasının berbat şakalarını dinleyerek.

"Sanırım biraz meşgul olacağım," dedi sonunda.

"Ben geç saate kadar uyuyacağım," dedi Angus. "Ve kahvaltıda vişneli turta yiyeceğim."

"Angus," dedi Erica, "bana annenin Batı Koyundibi'ne gittiğini söylememiş miydin?"

Angus'un gülümsemesi kayboldu. "Unutmuşum!" diye inledi. "Annem kuzeni Leydi Sürüçobanı'nı ziyaret ediyor. Ah ne yazık! Eve gidemem!"

"O zaman benimle birlikte saraya gel," dedi Erica, alet kemerinin tokasını takarken.

Angus burnunu sildi. "Gerçekten mi?"

Erica başıyla onayladı. "Şef Piyer, her öğünde sana bir vişneli turta pişirebilir."

"Kremalı mı?" diye sordu Angus.

"Kremalı," dedi Erica.

"Annemler Ejderha Biçenler Okulu'nda ağabeyimi ziyaret etmek için Veliler Haftasonu'na katıldılar," dedi Janice. "Bana da yer var mı?"

"Elbette," dedi Erica. "Sarayda tam 435 oda var, istediğini seç." Wiglaf'a döndü. "Sen de bizimle gelmek ister misin, Wiggi?"

Wiglaf tereddüt etti. Ailesini görmek istiyordu. Ama şimdi gerçek bir sarayda kalma fırsatı yakalamıştı! Hem de vişneli turtalar pişiren bir aşçısı vardı! Sarayda insanın buluşklarını bile başkası yıkardı. 435 odadan birinde tek başına kalabilirdi!

Wiglaf daha fazla karşı koyamadı. "Ah... ama Papatya?" dedi. "Onu burada bırakamam."

“Kraliyet Ahırında kalabilir,” dedi Erica. Wiglaf gülümsedi ve eğildi. “Bu durumda, Papatya ve ben de gelmek isteriz.”

Battaniyesini saran ipi düğümlerken, Wiglaf’ın parmakları titriyordu. Yoksul bir Pinwick köylüsü olarak kendisinin Kraliyet Sarayı’na gittiğini düşünmek!

2. BÖLÜM

“Bekleyin çocuklar!” diye seslendi Birader Dev. Kısa boylu tombul rahip şato avlusunda koşarak öğrencilerin yanına geldi. “Boş midelerle yolculuğa çıkamazsınız. İşte!” Ev yapımı fıstık gevreklerini sepetinden çıkarıp dağıtmaya başladı.

Wiglaf bir parça fıstık şekerini çantasına attı. Bir parça da Papatya için aldı.

“Teşekkürler, Birader Dev,” dedi.

“Kurtçuk için endişelenmenize gerek yok,” diye fısıldadı rahip, Wiglaf’a. EAO kütüphanesinde saklanan küçük ejderhadan söz ediyordu. “Siz yokken ben ona bakarım. Pinwick’in tadını çıkar!”

“Eve gitmiyorum, Birader Dev,” dedi Wiglaf. “Erica beni saraydaki evine davet etti.”

“Beni de,” dedi Janice.

“Eni-bay de,” dedi Papatya; “beni de” demek istemişti.

“Beni de,” diye araya girdi Angus. “Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde vişneli turta yiyeceğiz. Ah, oraya gitmek için sabırsızlanıyorum!”

“Yolunuz açık olsun, çocuklar,” dedi Birader Dev. “Ama unutmayın, yolculuğun da tadını çıkarın. Bir yolculuk ilginç sürprizler getirebilir; tehlikeli olanları da. Dikkatli olun!”

“Oşçakal-hay!” diye seslendi Papatya.

“Sana hoşça kal diyor, Birader Dev,” dedi Wiglaf.

“Sen de hoşça kal, Papatya,” dedi rahip. “Hepiniz.”

Wiglaf el salladı. Sonra yolcular hendeğin üzerindeki köprüden geçtiler ve Avcılar Yolu’ndan kuzeye döndüler.

Wiglaf omzunda taşıyabilmek için battaniyesinin düğümüne bir sopa taktı. Yükü hafifti ve bunun için memnundu.

Erica'nın sandığı o kadar da hafif görünmüyordu. Sir Mızrakkafa duvar halısı ve Sir Mızrakkafa zırhıyla birlikte, Sir Mızrakkafa hançer koleksiyonunu, Sir Mızrakkafa'nın atından alınmış bir nalı ve Sir Mızrakkafa'nın şatosundan alınmış kıymetli tuğlasını da sandığa koymuştu. Sir Mızrakkafa ilkyardım setini ve Sir Mızrakkafa plaj havlusunu da almak istemişti ama ne yazık ki sandıkta hiç yer kalmamıştı.

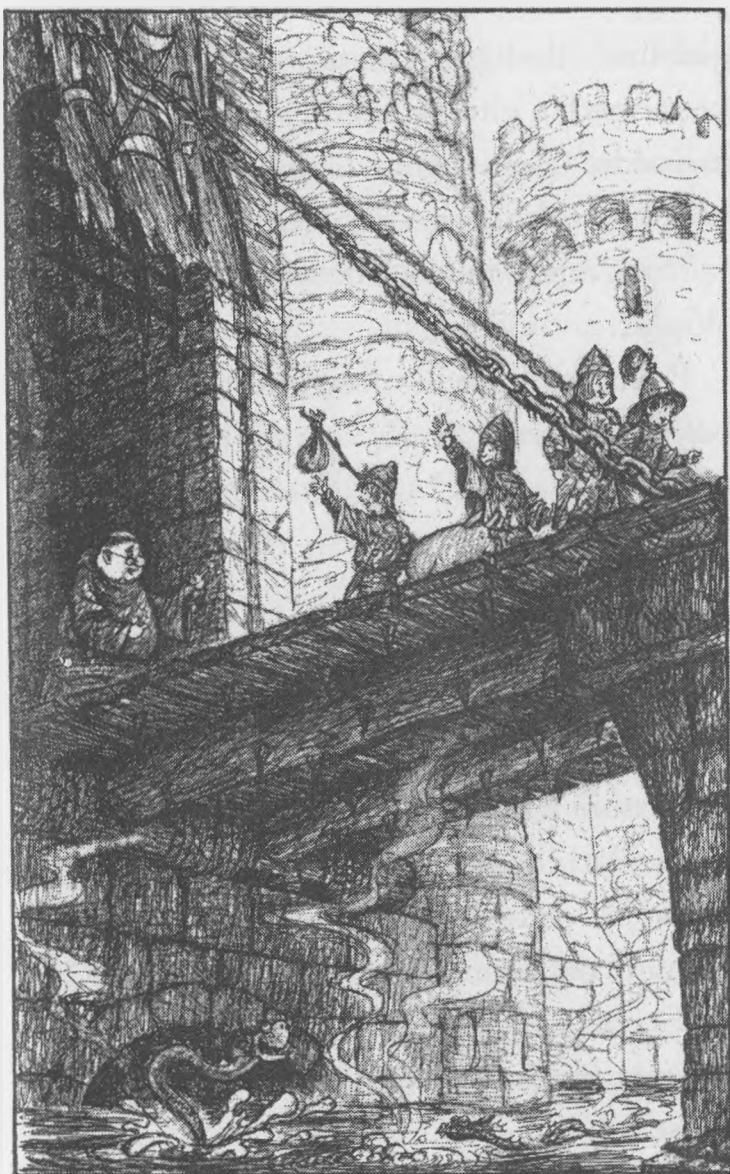
"Kraliyet Sarayı'na ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordu Wiglaf.

"Saatler," dedi Erica, tekerlekli sandığı peşinden sürüklerken. "Kara Orman'dan geçip kestirmeden gitmezsek."

"Orman mı?" dedi Wiglaf, kararsızca. Kara Orman'ın tam göbeğinden hiç geçmemişti. Oranın tuhaf yaratıklarla, kötü horozlarla ve deli keşişlerle dolu olduğunu herkes bilirdi.

"Kestirmeden gidelim," dedi Janice. "Eğlenceli bir macera olur."

"Estirmeden-kay idelim-gay!" dedi Papatya.

Wiglaf az önce domuzunun “Kestirmeden gidelim” dediğine inanamıyordu. Kendisi kestirmeden gitmek istemiyordu, çünkü korkuyordu. Ama eğer domuz korkmuyorsa, kendisi korktuğunu nasıl itiraf edebilirdi?

“Sen emin misin, Papatya?” diye sordu Wiglaf.

Papatya başıyla onayladı. “Acaklarım-bay zun-uyay ol-yay ürüyemeyecek-yay adar-kay ısa-kay.”

“Ne dedi?” diye sordu Janice. “Domuz Latincesi anlamıyorum.”

“Dedi ki ‘Bacaklarım uzun yol yürüyemeyecek kadar kısa,’” diye tercüme etti Wiglaf.

“Unutun!” dedi Angus. “O ürkütücü Kara Orman’a asla adım atmam. Kafası olmayan cellada rastlayabiliriz. Ya da kötü ruhlu bir Elf çetesine. Veya bir canavara!”

“Yine de, eğer kestirmeden gidersek,” dedi Erica, “akşam yemeği saatinde saraya ulaşmış oluruz... kremalı vişne turtayı düşünsene!”

“Ne bekliyoruz?” diye bağırdı Angus. Taş Köprü’den koşarak geçti ve Kara Orman’a daldı.

Ormana girdikleri anda Wiglaf’ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Işık loştı, çünkü güneş başlarının üzerindeki iç içe geçmiş dallardan kendilerine ulaşamıyordu. Ağaçların ve çalıkların biçimleri çok tuhaftı.

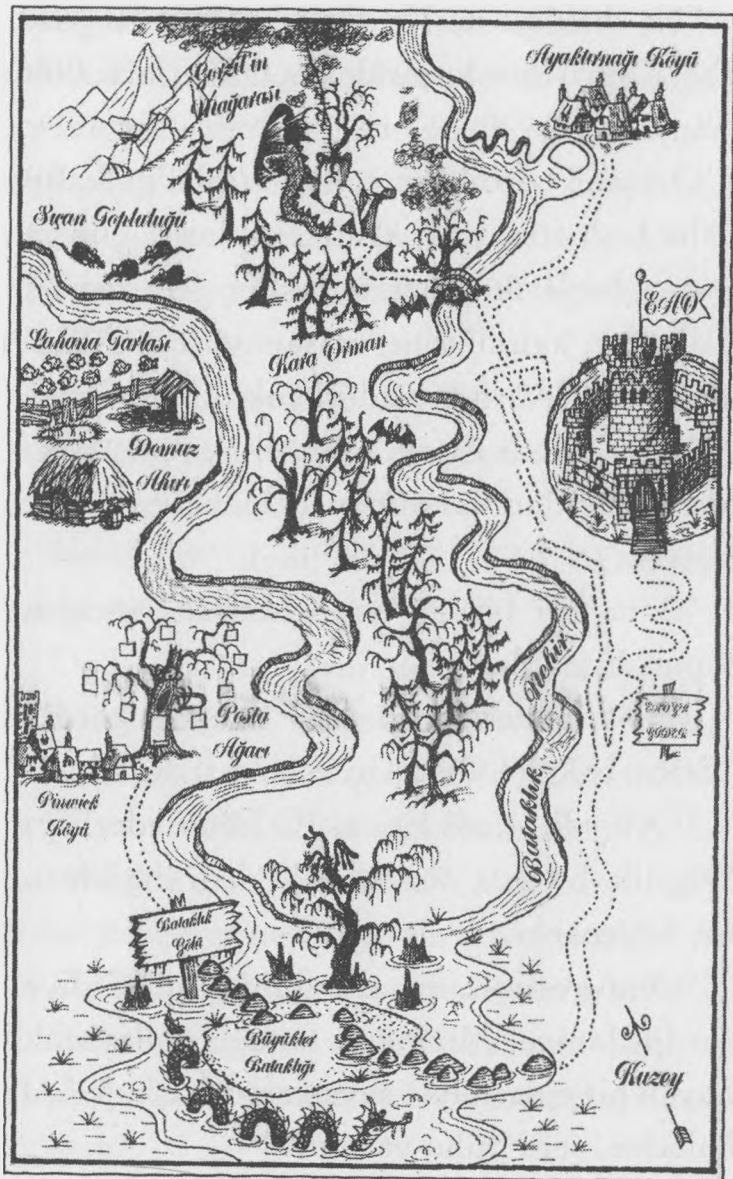
“İyyy,” dedi Erica. “Bütün bu ağaç kökleri yüzünden sandığımı çekmek çok zorlaştı.”

“Bana ver biraz,” dedi Janice. Sandığın sapını Erica’dan aldı.

Tam o sırada Wiglaf bir mağara gördü. “Erica, bak, bu Gorzil’in mağarası değil mi?”

“Öyleydi,” dedi Erica. “O kötü ejderhayı Wigi ile burada öldürdük!” dedi diğerlerine, heyecanla.

“Onu kestiniz mi, dövdünüz mü?” diye sordu Janice. Mızrağını havada sallayarak hayali bir ejderhayla savaşmaya başladı. “Al bakalım, seni pullu yaratık!”

“Korkunç bir savaştı,” dedi Erica. “Gorzil burnundan alevler saçıyor-
du. Ama sonunda kılıcımı karnına sapla-
dım ve bu da onun sonu oldu, değil mi
Wigi?”

“Hatırladığım kadarıyla pek öyle değil-
di,” diye mırıldandı Wiglaf. İşin doğrusu,
ejderhayı kendisi öldürmüştü.

Her ejderhanın gizli bir ölümcül zayıflığı
vardı ve Wiglaf şans eseri Gorzil’inkini keş-
fetmişti. Gorzil’e babasının berbat şakala-
rından birkaçını anlatmış, Gorzil de gül-
mekten ölmüştü.

“Bu kadar oyalanmak yeter,” dedi Angus.
“Akşam yemeğini kaçıracağız.”

Erica sandığını Janice’den geri aldı. Ka-
yaların ve köklerin üzerinden aşarak yürü-
düler ve Kara Orman’ın derinliklerine doğ-
ru ilerlediler.

“Ok-çay oruldum-yay,” dedi Papatya.

“Ne dedi o?” diye sordu Janice.

“Çok yorulmuş,” dedi Wiglaf.

“Keşke ben de seni anlayabilseydim, Papatya,” dedi Janice. “Bana Domuz Latince-si öğretir misin?”

“Lur-oyay,” dedi Papatya.

“‘Olur’ diyor,” dedi Wiglaf.

Hep birlikte bir kütüğün üzerine oturdular.

“Simlerle-iyay aşlayalım-bay,” dedi Papatya.

“Ha?” dedi Janice.

“Dedi ki ‘İsimlerle başlayalım,’” diye ter-cüme etti Wiglaf.

Papatya bir toynağını kaldırdı ve “Anice-jay,” dedi.

“Bu ben miyim?” dedi Janice.

Wiglaf başıyla onayladı. “Bak göstereyim. İsmi başındaki J harfi olmadan söyle.”

“Anice,” dedi Janice.

“Şimdi J harfini alıp sonuna ‘-ay’ ekle. ‘Jay’ olur. Şimdi ikisini birleştir.”

“Anice... jay...” dedi Janice. “Anice-jay!”

“Oğru-day,” dedi Wiglaf. “Şimdi Wiglaf ile dene.”

“Iglaf,” dedi Janice. “Iglaf-way.” Yüzü aydınlandı. “Domuz Latincesi konuşuyorum!” Papatya'ya döndü. “Papatya – Apatya-pay!”

“Benim adım farklı,” dedi Angus.

“A, E, I, İ, O, Ö, U veya Ü ile başlayan kelimelerde,” dedi Wiglaf, “kelimenin ilk harfini sona alır ve devamına ‘-yay’ eklersin. Ama hemen arkasından gelen bir sessiz harfle hece tamamlanıyorsa, o zaman ikisini birden alırsın.”

“Gus-anyay?” diye sordu Janice. Erica'ya döndü. “Rica-eyay?”

“Erica'yı doğru söyledin ama Angus'ta bir fark var,” dedi Wiglaf. “Zaten ‘-an’ dediğin için tekrar ‘-yay’ demiyorsun, sadece ‘-ay’ı ekliyorsun. Yani Angus'un ismini Gus-anay diye söylüyorsun.”

“Ladın-anay ı-may?” diye sordu Papatya.

“An... ladın... mı?” dedi Janice. “Hey, anladım!”

“Domuz Latincesi’nde ‘horoz’ de,” diye önerdi Wiglaf.

Janice kaşlarını çatarak düşündü. “Oroz-hay?”

“Ükemmelmay,” dedi Papatya.

“Aydi-hay ola-yay oyulalım-kay,” dedi Angus.

“Bize saraydan söz etsene,” dedi Wiglaf, yürümeye devam ederlerken.

“Bir sürü beyaz mermer kulesi var ve büyük bir parka bakan büyük bir tepenin üzerinde,” dedi Erica.

Wiglaf böyle muhteşem bir görüntüyü kafasında canlandırmaya çalıştı. Peri masallarından fırlamış bir saraya benziyordu.

“Annemin siyah Kutsalboynuz sürüsü parkta yaşıyor,” diye devam etti Erica. “O atların alınlarında kıpkırmızı boynuzları var ve rüzgâr gibi koşuyorlar.”

Erica aniden olduğu yerde donup kaldı. “Ah, şimdi hatırladım!” dedi telaşla. “Yarın babamın krallığının yirmi beşinci yıldönümü! Babam her yıldönümünde ko-

nuşma yapar. Ondan sonra daima bir ziyafet verilir.”

“Ziyafet mi?!” dedi Angus. “Açın pergelleri!”

Sonra Angus, kendisi için son derece sıradışı görünen bir şey yaptı; koşmaya başladı! Çok uzaklaşmadan ayağı bir ağaç köküne takıldı ve Angus öne doğru uçtu. “Ahh!” diye bağırdı, şiddetli bir şekilde yere çarparken.

3. BÖLÜM

Herkes Angus'un yanına koştu.

"Canın yandı mı?" diye sordu Wiglaf.

"Eveeeet!" diye bağırdı Angus. Doğrulup otururken dizini tutuyordu. Pantolonu yırtılmıştı ve dizi kötü şekilde kanıyordu. Toz bulmuş yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Wiglaf yüzünü başka tarafa çevirdi; kan görmek midelerini bulandırıyor.

"Kötü şans," dedi Erica. "Sir Mızrakkafa ilkyardım setimi EAO'da bıraktım."

"Avallı-zay Gus-anay," dedi Papatya.

"Zavallı Angus,' yani," diye inledi Angus. Ayağa kalktı ve yürümeye çalıştı ama kötü topallıyordu. "Artık saraydaki akşam yemeğine yetişmemiz mümkün değil!" Daha da şiddetli ağlamaya başladı.

“Daima bir sürü yemek kalır,” dedi Erica.
“Şimdi asıl önemli olan yaranı temizlemek.”

“Hayyır!” diye uludu Angus, eliyle dizini kapayarak. “Canım yanar!”

“Ama yaran iltihaplanırsa ve bacağına kesmek zorunda kalırsak, bence canın daha çok yanar,” dedi Janice.

“Hangisini denemek istersin?” diye sordu Erica.

Iyykk! Wiglaf’ın başı döndü ve bir ağaca tutunmak zorunda kaldı. Angus korkmuştu ama yine de dizini açtı.

Sadece Wiglaf’ın matarasında su kalmıştı. Angus’un kanlı dizinin temizlenmesine yardım ederken kusmamaya çalıştı. Sonra Angus’u rahatlatmak için Birader Dev’in verdiği fıstık gevreğinden kendi payını ona verdi.

“Sen gerçek bir dostsun,” dedi Angus. Gevreği bir bütün olarak ağzına attı.

Papatya onun yarasına baktı. “Ungo-jay aprakları-yay,” diye mırıldandı ve koşarak ormana daldı.

“Bu söylediğini anlayamadım,” dedi Janice.

“Jungo yaprakları,” dedi Wiglaf. “Ne demek istediğini bilmiyorum ama Papatya neredeyse her şey hakkında bir sürü şey bilir. Birader Dev ona kütüphaneden sürekli kitap getirir.”

“Papatya çok akıllıdır,” dedi Erica. “EAO Okullararası Beyin Gücü Turnuvası'na katıldığında, Papatya bizim koçumuzdu.”

“Turnuvayı unutun!” diye bağırdı Angus. “Dizim ne olacak?” Ayağa kalkmaya çalıştı. Bir kez daha, birkaç adım atmayı denedi ama canı daha çok yandı. “Ah! Ah!” diye bağırdı ve tekrar oturdu.

“Papatya yardım getiriyor,” dedi Wiglaf. “Dinleyin; ayak sesleri. Geri dönüyor olmalı.”

Herkes dikkat kesildi. Patikadan gelen ayak seslerini duyuyorlardı. Ağır ayak sesleri.

“Bunlar Papatya'nın ayak sesleri değil,” diye fısıldadı Wiglaf. Papatya'dan çok daha büyük biri – ya da bir şey – ormanın içinde onlara doğru geliyordu.

Erica ayağa fırladı ve kılıcını çekti. “Kim var orada?” diye seslendi.

Kimse cevap vermedi.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Janice ayağa kalktı ve mızrağını aldı. “Bu çok heyecanlı!” diye fısıldadı.

Wiglaf da ayağa kalktı. Battaniyesinin içinde duran kılıcını aldı. Canlı bir yaratığa asla zarar veremezdi. Yine de, gelen şey her neyse, korkutabileceklerini umuyordu.

“Kendini tanı!” diye seslendi Erica. “Yoksa biz ejderha avcıları seni ezeriz!”

“Hayır, lütfen!” dedi titrek bir ses. “Düşman değilim.”

Beyaz saçlı, toplu bir kadın açıklığa çıktı. Üzerinde uzun gri bir elbise ve elinde şişkin bir çanta vardı.

“Adım Albon,” dedi yaşlı kadın. “Simyacıyım.”

“Simya mı?” dedi Wiglaf. “Yani sen altın yapabilir misin?”

“Kesinlikle!” dedi Albon. “Teneke, bakır, demir, adını sen koy. Herhangi bir sıradan metali alıp altına çevirebilirim. Altın kaplamalardan da söz etmiyorum. Saf, yirmi dört ayar altından söz ediyorum.” Kadının mavi gözleri parladı. “Simyacılara toplantısına gidiyorum. Ama ne yazık ki yolumu kaybettim.” Elini çantasına soktu ve bir parşömen parçası çıkardı. “Bana yardım edebilir misiniz, lütfen?”

Erica parşömeni aldığı anda Papatya koşarak geri geldi. Hepsi birlikte parşömene baktılar.

“Buna inanamıyorum!” diye haykırdı Wiglaf.

“Ben de göreyim!” diye bağırdı Angus. Janice broşürü ona uzattı.

Şimdi okuma sırası Angus'taydı:

GELİN, GELİN

SİMYA TOPLANTISINA GELİN

Cuma, Cumartesi ve Pazar

EJDERHA AVCILARI TATİL KÖYÜ
(EAO Yolu, Avcılar Yolu'nun yakınında)

** İNANILMAZ ALTIN YAPMA GÖS-
TERİLERİNİ İZLEYİN!

** ANTİK ALTIN YAPMA SIRLARINI
ÖĞRENİN!

** ALTIN YAPMA SIRLARINIZI Dİ-
ĞER SİMYACILARLA PAYLAŞIN!

ALTIN olarak öderseniz Lüks Odaları-
mız'da kelepir fiyata kalabilirsiniz!

Rezervasyon için Muhteşem Mordred'i
arayın ya da sadece gelin.

Ama ALTININIZI getirmeyi unutmayın.

"Bayan," dedi Erica. "Ejderha Avcıla-
rı'nın yeri bir tatil köyü değil, bir okuldur."

"Bizim okulumuz," dedi Janice.

"Ha!" diye haykırdı Angus. "Mordred
Amca bize tatil verdiğinde bunun altında
bir şey yattığını size söylemiştim. Sadece
yataklarımızı kiraya verebilmek için bizden
kurtulmak istiyordu!"

4. BÖLÜM

Albon kendi yoluna gider gitmez, Papatya bulduğu otları Wiglaf'a gösterdi.

"Lın-ayay unları-bay, Iglaf-way," dedi. Sağ ön toynağının çatlağında yapraklı bir buket taşıyordu.

Wiglaf yaprakları aldı. Papatya ona ısıtmak için otları birbirine sürmesini, sonra da Angus'un dizine bastırmasını söyledi.

Wiglaf hemen söyleneni yaptı.

"AHHH!" diye haykırdı Angus. "Çek şu otları yaramdan!"

"İfalı-şay lar-otay," dedi Papatya.

"Şifalı otlarmış, saçma!" diye uludu Angus. "Bir tomar otun nasıl olup da..." Durdu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Hey, bir dakika. Dizim artık acımıyor!"

Papatya bilgiç bir tavırla başıyla onayladı. Wiglaf domuzuyla gurur duymuştu.

Birkaç dakika sonra, Papatya onlara yaprakları soymalarını söyledi. Angus'un yarası artık kanamıyordu ve sadece bir çizik gibi kalmıştı.

Angus ayağa kalktı. Dizini kıvrıdı, sonra düzleştirdi. "Papatya, sen bir dahisin! Bir ahiday!" diye bağırdı neşeyle. "Gitmeye hazırım!"

Küçük grup tekrar yola koyuldu.

"Jungo yapraklarını nereden biliyordun, Papatya?" diye sordu Angus.

"İfalı-şay itkiler-bay akkında-hay ir-bay ürü-say itap-kay kudum-oyay," dedi Papatya.

"Şifalı bitkiler hakkında bir sürü kitap okudum, mu dedin?" diye sordu Janice.

Papatya başıyla onayladı.

"Yaşasın! Öğrendim!" dedi Janice. "Bir yabancı dil öğrendim!"

Yürümeye devam ettikçe, yol giderek dikleşti. Etrafta büyük taş yığınları vardı.

“Şu kırık taşlar!” diye sızlandı Erica. “Sandığımın tekerleklerini mahvediyorlar.”

Bu taşlar Papatya'nın yürümesini de zorlaştırıyorlardı. Acısını dindirdiği için ona minnettar olan Angus, Papatya'yı kucağına alıp taşımaya başladı.

Wiglaf iki çam ağacının arasından bakan küçük bir horoz gördü. Bir kuş başlarının üzerinde çığlık attı. Bir yarasa mıydı yoksa? Münzevilerin bağırdığını duydu: “Beni rahat bırak!” Sonra yeni bir ses kulağına geldi: Bir şarkı.

“Şunu duyuyor musunuz?” diye fısıldadı.

Diğerleri başlarıyla onayladılar.

Şarkı giderek güçlendi. Çok geçmeden, Wiglaf şarkının sözlerini seçebilmeye başladı:

*Gorzil bir ejderhaydı, açgözlü bir ejderha,
Pençelerinin korkusundan köylüler kaçıyordu*

“Gorzil mi?” dedi Janice. Erica'ya döndü. “Bu Wiglaf ile birlikte öldürdüğünüz ejderhanın adı değil mi?”

Erica başıyla onayladı.

“B-bir zamanlar böyle bir şarkı söyleyen bir ozan tanı mıştım,” dedi Wiglaf.

Tam o sırada, başında tüylü bir şapka bulunan bir adam önlerine çıktı; lavtasını çalıyor ve kendi kendine şarkı söylüyordu. Başını kaldırıp onlara baktı.

“Olabilir mi?” diye sordu, heyecanla. “Pinwickli Wiglaf?”

Wiglaf zorlukla yutkundu. “Ozan! Seni gördüğüme çok sevindim!”

Wiglaf arkadaşlarına ozanı tanıstırdı ve kışın bir kar fırtınası sırasında Pinwick'e gelişini anlattı. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve bir süre onların domuz ahırında yaşamıştı.

“Merhaba Papatya!” dedi ozan, domuza bakarak. “Hâlâ ülkenin en iyi, en pembe domuzu.”

Papatya utanınca daha da pembeleşti.

“Ozan bana okuma-yazmayı öğretti,” dedi Wiglaf. “Ve kulaklarımı oynatmayı.” Hemen marifetini sergiledi.

“Haberlerin bana ulaştı, Wiglaf,” dedi ozan. “Gorzil ve Seetha’yı öldürmüşsün!”

“İkisi de kazayla,” diye itiraf etti Wiglaf.

“O kadar alçakgönüllü olma.” Ozan gü-lümsedi. “Güçlü bir kahraman olmak için doğduğunu söylemiştim.”

Wiglaf yüzünün kızardığını hissetti.

“Size şarkılarımdan birini dinletmek istiyorum,” dedi ozan. Lavtasını çalarak şarkı söylemeye başladı:

*Gorzil bir ejderhaydı, açgözlü bir ejderha,
Pençelerinin korkusundan köylüler ka-
çışırdı*

Gorzil burnundan ateş saçardı

Etrafı zevkle yakıp yıkardı

Bir gün bir kahraman geldi

Ve onun sırrını öğrendi

Kahramanın adı Wiglaf idi

*Boyu küçük cesareti büyüktü
Şakalarıyla onu güldürdü
Ve ejderha Gorzil'i öldürdü*

Herkes alkışladı.

"Hatırladığım kadarıyla pek böyle olmamıştı," diye mırıldandı Erica. Ama o da alkışladı.

Ozan tüylü şapkasını çıkarıp onları selamladı.

"Teşekkürler, ozan," dedi Wiglaf. "Şarkına konu olmak çok büyük bir onur."

"Fal da bakıyor musunuz gerçekten?" diye sordu Janice.

"Bakıyorum," dedi ozan. "Avucunu uzat, küçükhanım." Parmak ucuyla Janice'in avucundaki çizgileri izledi. "Bir bakalım... şu çizgi bunu kesiyor. Hmmm. Bir dakika. Şimdi daha net görüyorum. Çok yakında bir büyücüyle karşılaşacaksın."

"Ah, vay canına!" Janice, Erica'ya döndü. "Neden bana sarayda bir büyücü olduğunu söylemedin?"

“Çünkü yok,” dedi Erica, omuz silkerek. “Peri büyükannemin sarayda küçük bir süiti vardı ama ben beş yaşına geldiğimde son-suza dek bizi terk etti.”

“Eğer yanılmıyorsam,” dedi ozan, “bu ilk olacak.”

“Sıra bende.” Angus elini uzattı.

“Ne kadar güzel ve tombul bir el!” dedi ozan. Bir süre Angus’un elini inceledi. “Taze pişmiş turtaya hayır diyeceksin.”

“Asla!” diye haykırdı Angus. “Turta benim en sevdiğim tatlıdır; özellikle de vişneli olursa.”

“Gördüğümü söylüyorum,” dedi ozan. “Doğrusu, ben de her zaman anlayamıyorum.”

Erica avucunu uzattı.

Ozan onun avucuna neredeyse hiç bakmadan konuşmaya başladı. “Son derece açık,” dedi. “Gözlerinin önünde benekler göreceksin.”

“Benekler mi?” Erica rahatsız olmuştu. “Hey, ozan, bu pek de fala benzemedi.”

Wiglaf, Erica'nın bir gün Sir Mızrakkafa gibi büyük bir kahraman olacağını söylenmesini beklediğini biliyordu. Ama benekler görmek? Erica'ya katılıyordu. Bu pek de fal sayılmazdı.

Papatya ozana yaklaştı ve sağ ön toynağını uzattı.

"Papatya, sevgili domuz," dedi ozan. "Ben ancak avuç okuyabilirim. Ama toynağını okumamı istiyorsan, neden olmasın? Bir deneyeyim." Papatya'nın toynağını eline aldı. Yüzüne yaklaştırıp inceledi ve aniden gözleri iri iri açıldı. Bir adım geri çekilerek Papatya'nın toynağını bıraktı.

"Vay-eyay!" dedi Papatya. "Ok-çay u-may ötü-kay?"

Ozan endişeli görünüyordu.

"Ne gördün, ozan?" diye sordu Wiglaf.

"Ben..." diye başladı ozan. Ama bir an durdu ve tereddütle gülümsedi. "Hah, toynak avuç değildir ki. Bir şey görmedim." Lavtasını aldı. "Gitmeliyim," dedi. "Ve he-

men. Yoksa Ayaktırnağı Fuarı'na geç kalacağım.”

Wiglaf'a doğru eğildi. “Domuzuna dikkat et,” diye fısıldadı. Sonra döndü ve onlara veda edip kayalık yolda doğuya yöneldi.

“Hoşça kal, ozan,” diye seslendi Wiglaf.

Çömeldi ve kollarını domuzunun boynuna doladı. Acaba ozan Papatya'nın toynağında nasıl bir gelecek görmüştü? Ürperdi. Sevgili Papatya'sına bir şey olmasına dayanamazdı.

5. BÖLÜM

Hep birlikte Kara Orman'da yürümeye devam ederlerken, Wiglaf'ın morali bozuktu. Burası kestirme miydi? Daha ziyade *uzatma* gibi görünüyordu.

Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde, bir çalı yığının arkasından çatlak bir ses duyuldu: "Sessiz! Durun!"

Wiglaf'ın kalbi deli gibi atmaya başladı. Papatya'yı tutup kendine doğru çekti.

"Bu-bunu kim söyledi?" diye kekeledi Erica.

"Adım Bassssssil," dedi ses. "Yardıma ihtiyacım var."

"Göster kendini!" dedi Janice. "O zaman sana yardım edip etmemeye karar verebiliriz."

“Ah, sssssorun da bu,” dedi Basil. “Eğer beni görürsssssenizsss, mahvolacaksssssınızsss.”

“Mahvolmak mı?” dedi Wiglaf. “Ölmek gibi mi yani?”

“Evet,” dedi Basil. “Doğru. Ölecekssssinizsss. Ben bir bassssilissskim. Belki türümü duymuşsssunuzsssdur?”

“Duydum,” dedi Wiglaf. EAO kütüphanesinde canavarlarla ilgili bulabildiği tüm kitapları okumuştı. “Pullu bir vücudun, kısa bacakların, pençeli ayakların, uçmana izin vermeyecek kadar küçük kanatların, uzun bir kuyruğun ve tavuklarınkı gibi bir başın var.”

“Ben horozsss başını tercih ederim,” dedi Basil. “Ama gerissssi doğru. Adın ne?”

“Wiglaf,” dedi Wiglaf. “Eğer bir basilisk bir taş basarsa,” diye devam etti, “taş ikiye ayrılır.”

“Anında,” dedi Basil.

“Demek geldiğimiz yoldaki bu kırık taşların nedeni sendin,” dedi Erica.

“Basilisklerin Basilisk Altını diye bilinen büyük birer hazinesi vardır,” diye devam etti Wiglaf.

“Evet,” dedi Basil, gururla. “Bizssss bassssilisssskler çok zsssenginizssssdir.”

Basilisklerin nefesi de çok kötü kokardı ama Wiglaf bundan söz etmenin kabalık olacağını düşündü.

“Şunu netleştirelim,” dedi Angus. “Sana bakarsak öleceğiz, öyle mi?”

“Ne yazsssssık ki,” dedi Basil. “Benim baktığım yaratıkları da aynı yazssssgı bekliyor; başsssska bassssilisssskler hariç.”

“Ne yazık!” dedi Wiglaf.

“Korkmayın,” dedi Basil. “Ben koyu renk gözsssslük taktığım için bakıssssslarım sssssizssssi etkilemezssss.”

“Ah, güzel,” dedi Angus, sesi titreyerek. “Gözlüğünü sakın çıkarma, Basil.”

“Kara Orman’a kazssssayla girdim,” diye devam etti Basil. “Bu gözsssslükle bir şsssey göremediğim için kayboldum. Eğer beni ormandan çıkarma nezssssaketini gösssssterirssssenizssss, ssssevgili Ssssofi’mi tekrar görebileceğim.”

“Sofi de kim?” diye sordu Wiglaf.

“Ssssofi çok güzssssel bir bassssilissssk,” dedi Basil. “Onu görmek de sssssizsssi öldürür, çok yazssssık. Başssssının üzsssserindeki tüylü ibiği çok güzsssseldir.”

“Yanımda bir ip var,” dedi Wiglaf. “Biz önden yürürken bir ucunu tutarsan, seni ormandan çıkarabiliriz.”

“Sssssen bir dahissssin, Wiglaf!” dedi Basil.

Wiglaf ipin bir ucunu tuttu ve diğerleriyle birlikte önden yürümeye başladı. İpin gerildiğini hissetti.

“Tuttum!” diye seslendi Basil, arkadan. “Kara Orman’dan çıkana kadar benimle ka-

lacağınızsssa ssssözssss veriyor musssssu-
nuzssss?”

“Söz veriyoruz,” dedi Wiglaf.

Wiglaf, basiliski sisli Kara Orman’dan geçirdi. Sonunda bir köprüye ulaştılar. Bir hayli altlarında Bataklık Nehri akıyordu.

“İşte Sallanan Köprü’ye geldik!” dedi Erica. “Bunu geçtiğimizde, Kara Orman’dan çıkmış olacağız. Buradan sonra saray çok yakın.”

“Yaşasın!” dedi Angus. “Akşam yemeği!”

Wiglaf loş ışıktaki gözlerini kısarak köprüye baktı. İpler arasına dizilmiş tahtalardan ibaretti. Birkaç adım daha yaklaştı. Tahtalar çürümüş, ipler yıpranmıştı.

“İşte gidiyorum!” dedi Erica. O arkasında ağır sandığıyla karşıya geçerken, köprü çılıncasına sallandı.

Wiglaf gözlerini kapadı. Tahtaların gacırdayıp çatırdadığını duyabiliyordu. “Dikkatli ol,” dedi arkasından gelen Janice’e.

“Denge sağlamak için mızrağımı kullanabilirim,” dedi Janice. Ama karşıya doğru yürürken daha fazla tahta ikiye ayrılıp aşağıdaki nehre düştü.

Angus köprüye çıktı. Yutkundu ve derin bir nefes aldı. “Kremalı vişne turtayı... Kremalı vişne turtayı...” diye tekrarlıyordu içinden, karşıya geçerken.

Papatya da onun arkasından köprüden geçti.

Sıra Wiglaf’a gelmişti. Köprünün yarısı yok olmuştu. Derin bir nefes aldı. “Hazır mısın, Basil?” diye seslendi.

“Korkuyorum,” dedi Basil, arkadan. “Köprü altımızssssda kırılacak. Kanatlarım işsssse yaramıyor; uçamam. Bu köprüyü geçmek için başsssska bir yol bulmamızsssss gerek.”

“Ama sadece iki yol var; ya köprüden geçeceğiz ya da... yüzeceğiz,” dedi Wiglaf.

“İyi,” dedi Basil. “Yüzssssselim o zssssa-
man. Ama ben göremiyorum, biliyorsssun.
Ssssırtıma bin ve gözsssslerim ol.”

“Sırtına binmek mi?” diye bir çığlık attı
Wiglaf.

“Hayır, Wigi!” diye seslendi Erica, neh-
rin diğer tarafından. “Bunu yapma! Çok
tehlikeli!”

Wiglaf köprüden koşarak geçip arkadaş-
larının yanına gitmeyi o kadar çok istiyordu
ki! Ama basiliske söz vermişti. Onu Kara
Orman’da kapana kısılmış halde bırakamaz-
dı. “Yüzelim o halde,” dedi titreyen sesiyle.

“Nehir kıyısında olacağız,” diye seslendi
Erica.

Wiglaf’ın arkadaşları nehir kıyısına koş-
tular.

“Gözsssslerini kapa, Wiglaf,” dedi Basil.

Wiglaf gözlerini kapadı. Kalbi çok hızlı
atıyordu. Soğuk, pullu yaratığın yanına gel-
diğini hissetti. El yordamıyla canavarın sır-
tına tırmandı.

“Boynuma tutun,” dedi Basil.

Wiglaf kollarını basilskin boynuna doladı. Kuru ve pulluydu; tıpkı Kurtçuk’un boynu gibi. Küçük ejderhayı düşünmek onu sakinleştirdi. Sıkıca tutundu.

Basil nehir kıyısına doğru hantal adımlarla yürüdü.

“Brrr!” dedi. “Sssssu çok ssssoğuk! Bunu ancak aşssssık bir aptal yapardı! Ssssofi, tatlım, işssste geliyorum!”

ŞAAAP! Basil, kendini Bataklık Nehri’nin karanlık sularına bırakıverdi. Wiglaf, basilskin hızlı akıntıda köpek gibi yüzdüğünü hissetti. Gözleri iri iri açıldı. Başlangıçta görebildiği tek şey yüzüne çarpan suydü. Sonra biraz doğruldu ve karşı kıyıya baktı.

“Lanet olsun!” diye çığlık attı Wiglaf. “Akıntıyla sürükleniyoruz. Sağa doğru yüz, Basil. Yüz!”

Basil sağ tarafa doğru çılgınca yüzdü.

“Şimdi yönünü bozma!” diye bağırdı Wiglaf.

Basil yüzmeye devam etti. Sonunda karşı kıyıya ulaşmayı başardılar.

“Ssssonunda güvendeyizssss!” dedi Basil, neşeyle. Nihayet kuru toprağa ulaşmışlardı.

Wiglaf gözlerini kapadı ve basiliskin sırtından kaydı.

“Teşekkür ederim, Wiglaf,” dedi Basil. “Şsssimdi gidip Ssssofi’yi bulacağım.”

“Yolun açık olsun, Basil,” dedi Wiglaf, sırtını basiliske dönük tutarak. “Keşke seni görebilseydim.”

“Ben de,” dedi Basil. “Çok yakışssssıklı bir bassssilisskimdir. En azssssından Ssssofi öyle diyor. Eğer yavrularımızssss olurssssa, birine ssssenin adını vereceğizssss.”

Wiglaf gülümsedi. Wiglaf adında küçük bir canavar, ha?!

Gözlerini kapalı tuttu ve Basil'in gidişini dinledi. Sonra her şey sessizleşti.

"Basil?" diye seslendi. "Orada mısınız?"

Cevap gelmedi.

Wiglaf gözlerini açtı. Basilisk gitmişti. Kendi ipi ayaklarının dibinde kangal halinde duruyordu ve kangalın ortasında altıgen bir altın para vardı. Bir Basilisk Altını!

6. BÖLÜM

“Kıyı yakın mı?” diye sordu Erica, bir çalının arkasından başını uzatarak.

“Evet,” dedi Wiglaf. “Basil gitti. Bakın bize ne bırakmış.”

Erica ve diğerleri döndüler. Altına baktılar.

Angus zorlukla yutkundu. “Bir servet değerinde olmalı!”

“Basilisk Altını ile ilgili özel bir şey vardır,” dedi Wiglaf. “Yirmi dört ile ilgili bir şey,” diye ekledi altını alırken. Acaba Basilisk Altını’nın nerede saklı olduğunu sadece yirmi dört basilisk mi biliyordu? Yoksa bu, Simyacı Albon’un yaptığı gibi 24 ayar saf altın anlamına mı geliyordu? Wiglaf tam olarak hatırlayamadı.

Altın paranın bir tarafında horoza benzer bir kafa resmi vardı. diğesinde, kırılan kayaların üzerinde duran pençeli bir ayak görülüyordu. Wiglaf altın parayı cebine attı. Tıpkı Birader Dev'in tahmin ettiği gibi, bu gerçekten de muhteşem bir yolculuk oluyordu.

"Iglaf-way," dedi Papatya, tepeyi tırmanırken. "Ok-çay esurdun-cay."

"Teşekkür ederim, Papatya," dedi Wiglaf. Domuzu onun çok cesur olduğunu düşündüğü için mutlu olmuştu.

"Bakın!" dedi Erica, tepenin zirvesine ulaştıklarında. "İşte saray!"

Wiglaf eliyle gözlerini güneşe karşı siper etti. Uzakta, pırıltılı beyaz kulelerin gökyüzüne doğru yükseldiğini görebiliyordu.

"Bu sandık kendi başına tepeden aşağı inebilir," dedi Erica. Sandığın yönünü ayarlayıp itiverdi. Sandık tepenin yamacından aşağı doğru hareket etti ve yol aldıkça hızlandı.

"Biz de yuvarlanalım!" dedi Janice.

Dört ejderha avcısı ve bir domuz, çimenlerin üzerine uzanıp kendilerini tepeden aşağı saldılar. Aşağı ulaştıklarında üzerlerindeki otları temizlediler, Erica'nın sandığını buldular ve saraya doğru yürümeye başladılar.

Yol boyunca, kendi işleriyle ilgilenen köylülerin yanından geçtiler. Wiglaf bazılarının konuşmalarını duyuyordu.

“Bana sorarsan Kral Ken aptalın teki,” dedi bir kadın

“Hep odun gibi kaba,” dedi, deri kıyafetli bir adam. “Gurur duyabileceğim bir kralım olmasını isterim; pantolonunu yakmakla ünlü birini değil.”

Wiglaf, Erica'nın söylenenleri duyup duymadığını anlamak için üzgün bir tavırla ona baktı. Sonuçta hakkında konuştukları kişi babasıydı.

Ama Erica sadece gözlerini devirdi. “Köylüler hep kraliyet aileleriyle ilgili sızlanır,” dedi. “Bunu kimse değiştiremez.”

Wiglaf merak etti; acaba Erica onun da bir köylü olduğunu unutmuş muydu?

Mavi elbiseli bir köylü kadın konuşuyordu. “Kral Ken’in gizemli bir hastalığa yakalandığını duydum.”

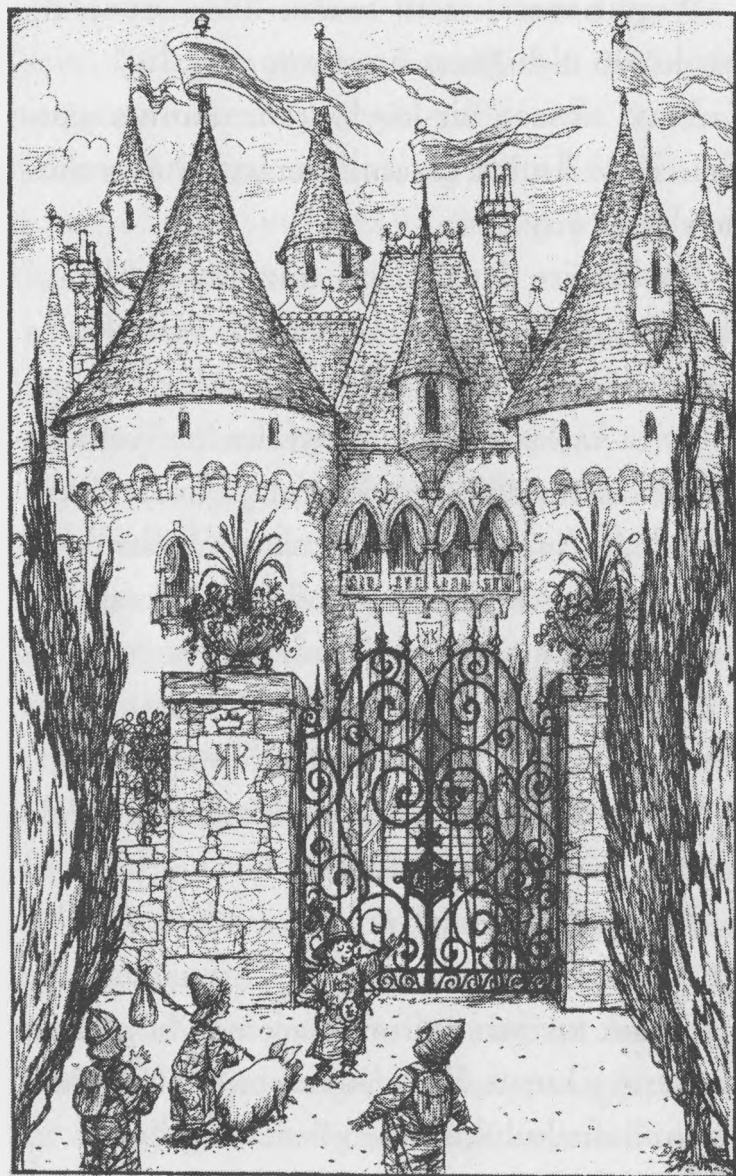
“Bobinşire Kralı Bob düzgün bir kral,” dedi, kırmızı burunlu bir adam. “Kral Ken’e bir şey olursa, belki o kralımız olur.”

Erica kaşlarını çattı. “Köylüler kraliyet ailesi hakkında gülünç söylentiler yaymaya bayılır,” dedi. Ama yine de adımlarını hızlandırdı. Çok geçmeden sarayı çevreleyen yüksek duvarların ortasındaki bir demir kapıya geldiler.

“Muhafızlar!” diye seslendi Erica, demir parmaklıkların arasından. “Ben geldim! Prenses Erica Wilamina Bernadette Paula Frieda Marie von Royale!”

Wiglaf, Erica’nın bu kadar çok ismi olduğunu bilmiyordu!

Parlak kırmızı üniforması içinde bir muhafız kapıya koştu. Erica’ya baktı. Sonra döndü ve muhafız kulübesinde gözden kayboldu.

“Yeni olmalı,” dedi Erica. “Her neyse, üç yaşımdan beri buradan kaçmaya alışkınım zaten.” Bunu söyleyerek demir kapıya yaklaştı ve kilidi kurcaladı. Demir kapılar aniden açılıverdi.

Bir dakika sonra, Pinwickli Wiglaf saray çevresinde yürüyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu! İleride ejderhalara benzer şekilde biçilmiş çahları gördü.

“Ejderhalar benim fikrimdi,” dedi Erica. “Ay ışığında çok ürkütücü görünürler.”

“Harika, Erica,” dedi Wiglaf. “Bu saraydan nasıl ayrılabilirdin?”

“Bir prenses için harika bir yer,” dedi. “Ama bir ejderha avcısı için değil.”

Wiglaf bir fiskiyeli havuz gördü. Altın renkli su havaya fışkırıyordu. Tavşan büyüklüğünde balıklar havuzda yüzüyordu.

“Kraliyet Süs Balığı Havuzu,” dedi Erica. “Merhaba, Mızrakkafa!” İri bir balığın önünde parmaklarını suya soktu. “Bu ikisi de Arthur ve Guinevere.”

“Prenses Erica!” diye seslendi birisi.

Wiglaf başını kaldırıp baktı. Mavi üniformalı bir hizmetkâr eğilip kalkarak saray basamaklarından aşağı koşuyordu.

“Merhaba, Sallabaş,” dedi Erica, hizmetkâr ona ulaştığında.

“Kötü haber vermek zorunda olduğum için çok üzgünüm, Prenses Erica.” Fanwsley tekrar eğildi. “Ama sarayda bir sorun var. Eyvahlar olsun! Gerçekten başımız dertte!”

Erica kaşlarını çattı. “Ne söylemeye çalışıyorsun, Sallabaş? Eğilip kalkmayı bırak da ağzındaki baklayı çıkar!”

“Kral babanız... ah!” Sallabaş çok fazla eğilmişti ve burnunu yere çarpmıştı. Elini burnuna götürüp yokladı. “Kanıyor mu?”

“Söylesene be adam!” diye bağırdı Erica. “Kral babanız suçizeğine yakalandı!”

“Demek söylenti filan değilmiş!” dedi Erica. “Hemen gidip babamı görmeliyim!”

“Ah, hayır, Prenses!” Sallabaş tekrar eğildi. “Kimseyi görmek istemiyor. Ateşi var ve kraliyet yüzü karaciğer renginde beneklerle kaplı. Kraliyet elleri ve kraliyet kolları da. Aslında bütün kraliyet vücudu.”

Wiglaf, Papatya'ya baktı. “Suçiçeğini geçirebilecek otlar var mı?” diye sordu.

“Esinlikle-kay,” dedi Papatya.

“On altı doktor kralı iyileştirmeye geldi,” dedi Sallabaş, eğilerek. “Ve on altısı da başarısız oldu. On yedincisi yolda.”

“Annem nerede, Sallabaş?” diye sordu Erica. “Onunla hemen konuşmam gerek!”

“Kraliçe,” dedi Sallabaş, eğilerek, “bir büyücüyü getirmeye gitti. Büyücülerin suçiçeği konusunda harikalar yarattığını duymuş.”

Papatya, Sallabaş'a yaklaştı. “Eni-bay rala-kay ötür-gay,” dedi. “En-bay na-oyay ar-dım-yay debilirim-eyay.”

“Bu da ne?!” diye bir ıglık attı Sallabaş. “Konuşan bir domuz mu? Yoksa aklımı mı kaybediyorum?”

“Konuşan domuzdu, evet,” dedi Erica.

“Onu krala götürmenizi istiyor,” diye açıkladı Wiglaf. “Ona yardım edebileceğini söylüyor.”

Fanwsley’in ağızı açık kaldı. “B-b-bir domuz mu?” diye kekeleydi. “K-k-k-krala yardım etmek mi?” Bu düşünce Sallabaş’a fazla gelmişti. Olduğu yerde yığılıp kaldı.

7. BÖLÜM

“Muhafızlar!” diye seslendi Erica.

Kırmızı üniformalı iki muhafız hemen yanına koşup selam verdiler.

“Sallabaş ile ilgilenin!” diye emretti Erica.

Erica'nın o kadar patronvari davranmasına şaşmamalı, diye düşündü Wiglaf. Emir vermeye çok alışmış. Emirlerinin yerine getirilmesine de. Muhafızlar Sallabaş'a kollarından tutup kaldırdılar ve götürdüler.

Erica arkadaşlarına döndü. “Gelin! Gidip babamı görelim,” dedi.

Hep birlikte Erica'nın arkasından basamakları tırmanıp saraya girdiler. Peş peşe odalardan, kırmızı üniformalı muhafızların yanından, mavi üniformalı hizmetkârların ve dantelli ipek

elbiseli genç ve güzel nedimelerin arasından geçtiler. Wiglaf onlara hayranlıkla baktı.

“Onlar da prenses mi?” diye sordu.

“Onlar nedimeler, leydiler,” dedi Erica.
“Buradaki tek prenses benim.”

Erica onları geniş bir merdivenden çıkarıp bir koridordan geçirdi. Sonunda Wiglaf birinin inlediğini duydu.

Erica altın bir kapıyı açarak kraliyet daireesine girdi. “Baba!”

Diğerleri de sakince odaya girdiler. Daire, Wiglaf’ın Pinwick’teki kulübesinin on katı genişliğindeydi. Kral büyük bir sayvanlı karyolada yatıyordu.

“Vah yazık!” diye inledi kral, bir gözlükle bakarak. “Vah yazık bana!”

Uzaktan baktığında bile, Wiglaf kralın yüzünün beneklerle kaplı olduğunu görebiliyordu.

“Ona yardım edebilir misin, Papatya?” diye sordu Wiglaf.

“Elki-bay,” diye fısıldadı Papatya.

Kral gözlüğünü indirdi. “Şuraya bak!” diye inledi. “Sen misin, Erica?”

Erica ona sarıldı. “Evet, Babacık!” dedi.

“Şu halime bak!” diye uludu kral. Tekrar gözlüğünü kaldırdı. “Ah, zavallı ben! Burnumda yeni bir benek çıkıyor!”

Papatya kralın yatağına yaklaştı.

“Yi-iyay ünler-gay Ajesteleri-may!” dedi.

“AAAAAYYYY!” diye haykırdı kral. “Domuzların konuştuğunu duyuyorum artık!”

Wiglaf öne çıktı. “Ama gerçekten konuştu, Majesteleri,” dedi. “Adı Papatya ve size ‘İyi günler, Majesteleri,’ dedi, Majesteleri.”

“İyi günler mi?” Kral gözlüğüyle tekrar baktı. “Benim için iyi bir gün sayılmaz, değil mi?”

“Papatya size yardım edebilir, Majesteleri,” dedi Wiglaf. “Suçiçeğinin nasıl iyileştirelebileceğini biliyor.”

“Şifalı otlar hakkında her şeyi biliyor, babacık,” diye ekledi Erica.

“Usiğili-say en-yay yisidir-iyay,” dedi Papatya.

“Susiğili en iyisidir,” diye tercüme etti Wiglaf.

“Şu hale bak!” dedi Kral Ken. “Sallabaş bana bir domuz doktor mu bulmuş?”

Kapı aniden tekrar açıldı.

“Hiç korkmayın!” dedi, siyah pelerinli bir adam; başında geniş kenarlıklı bir şapka vardı. Elinde siyah bir kutu taşıyordu. “Dr. Kıymetlisülük burada!” Adam hemen kralın yanına koştu. “Herkes dışarı!” diye emretti. “Şu pis domuzu da yanınızda götürün.”

“Hop, hop, hop, yavaş ol bakalım,” dedi Erica. “Senin iyi bir doktor olduğunu nereden bilelim?”

“Hapşırıkpatlaması Prensi'nin saman nezlesi ateşini geçirmişt看,” dedi Dr. Kıymetlisülük. “Kurbağakapanya Kraliçesi'nin

siğillerini iyileştirdim. Gergingırtlakiye Dü-
şesi'nin bademciklerini aldım! Şimdi de
Kral Ken'in suççuğunu iyileştireceğim!"

"Nasıl?" diye sordu Erica.

Dr. Kıymetlisülük gülümsedi ve siyah kutusunu gösterdi. "Burada dünyanın en ileri tıp ürünleri duruyor," dedi, kutuyu kralın yatağının başucundaki komodinin üzerine koyarken. Kutuyu açtı. İçinden dü-
zinelerce yılana benzer küçük baş fırladı.

"Sakinleşin, çocuklar," dedi doktor. "Sabır-
lı olun! Hepiniz kralın tadına bakacaksınız."

"Bu şeyler de ne?" diye haykırdı Angus.

"Sülükler," dedi doktor. "Kralın kirli ka-
nını emecekler. Sonra suççuğı yok olacak.
İyileşecek!"

Sülükler mi? Sümük gibi siyah kan emi-
cilere bakarken Wiglaf'ın midesi bulandı ve
başı döndü. Onlardan birinin tenine değdi-
ğini düşünmek dizlerinin bağınyı çözdü.

Doktor kutunun içinden ince bir sülük
aldı. "Çok küçük bir acı hissedeceksiniz,

iğne acısı gibi,” dedi krala, sülüğü yanağına koyarken.

“Aaah!” diye haykırdı kral. “Beni ısırды bu!”

Wiglaf gözlerini kapadı. Midesi altüst olmuştu ve kral için çok ama çok üzülüyordu.

“Sülüklerin yararlı olacağından emin misin, doktor?” diye sordu Erica.

“Evet,” dedi Dr. Kıymetlisülük.

“Ayır-hay,” dedi Papatya.

Ama kimse onu dinlemiyordu.

Doktor başka sülükleri de hızla yerleştirirken, Wiglaf dışında bütün herkes adama bakıyordu. Kralın göğsüne bir düzine sülük koydu. Omuzlarına birkaç tane daha. Alnına bir tane. Ayak başparmağına bir tane.

“Bakın,” dedi Janice. “Sülüklerin rengi maviye dönüyor.”

Wiglaf bir gözünü açtı ve midesi daha da kötü oldu. Sülükler şişmişti ve renkleri çürük moruna dönmüştü.

“Kan emdikleri için renklerinin kırmızıya dönmesi gerekmez miydi?” diye sordu Angus.

“Cahil köylü!” diye mırıldandı doktor. “Kralların kanı mavidir!”

“Ve en azından birazının içimde kalmasını istiyorum!” diye inledi kral; her tarafı şişko ve mavi sülüklerle kaplıydı.

“Neredeyse bitti,” dedi doktor.

“Heeey, Keni!” diye seslendi biri kapıdan. “Eve döndüm!”

“Annecik!” diye bağırdı Erica, ona doğru koşarak.

“Hayatım!” diye seslendi Kraliçe Barb ve kızını kucakladı. “Ne güzel bir sürpriz! Arkadaşlarını da getirmişsin. Ve... oh!” Kraliçenin kaşları kalktı. “Bir domuz! Sürprizlerle dolu bir gün geçiriyorum. Şef Piyer yarınki ziyafet için bir tane bile sülün bula-

madığından yakınıyordu. Demek babanı gördün, hayatım. Çok kötü, değil mi?"

Erica başıyla onayladı. "Korkunç!"

Kraliçe sesini alçalttı. "Birkaç güvenilir hizmetkâr ve muhafızın onu görmesine izin veriyorum," dedi. "Umarım konuşmazlar. Arkadaşlarının da konuşmayacaklarına güveniyorum."

"Asla!" dedi Erica.

Kraliçe iç çekti. "Baban yirmi beş yıldır kral," dedi. "Maiyetimizdekiler yarın akşam Gümüş Yıldönümü konuşmasını dinlemek için saraya geliyorlar. Gece gündüz konuşması üzerinde onunla çalışıyorum. Herkesin, onun ne kadar iyi ve nazik bir kral olduğunu görmesini istiyorum; pantolonunu yakan bir aptal olmadığını." Dantelli bir mendil çıkarıp burnunu sümkürdü. "Eğer maiyetimizdekiler Keni'nin tuhaf beneklerle kaplı olduğunu görürlerse, bizi krallıktan bile kovabilirler."

Wiglaf, saraya gelirlerken yolda duydukları köylüleri hatırladı. Kraliçe endişelenmekte haklıydı.

“Baban konuşmasını yapabilmek için yanına kadar iyileşmek zorunda,” dedi kraliçe. “Dünyaca ünlü bir büyücüyü getirmek istememin nedeni bu.”

Muhtemelen Başbüyücü Zizmor’dur, diye düşündü Wiglaf.

“Merhaba, hayatım,” diye seslendi kral, zayıf bir şekilde.

Kraliçe hemen kralın yanına koştu. “Şu üzerindeki iğrenç şeyler de ne?” diyerek çığlık attı.

“Sülük, Majesteleri,” dedi Dr. Kıymetlisülük. “Size kendimi tanıtayım...”

“Kim olduğun umurumda bile değil,” dedi kraliçe. “Şu şişko kan emicileri kralın üzerinden hemen çek, yoksa kraliyet celladını çağırırım.”

Dr. Kıymetlisülük hemen harekete geçti. Şişmiş bir sülüğü çekip aldı ve her tarafa mavi kan saçıldı.

Wiglaf kusmak üzereydi. Mavi kan, kırmızı kandan daha fazla mide bulandırıcıy-

dı! Elini ağzına kapadı ve başka bir şey düşünmeye çalıştı.

PAT! PAT! PAT! PAT! PAT! PAT!

Doktor sülükleri teker teker çekip siyah kutuya tıkmaya çalışıyordu ama şimdi fazlasıyla şişmişlerdi ve sığmıyorlardı. Geniş kenarlıklı şapkasını alıp sülüklerini içine doldurdu.

“Ah, zavallı Keni!” diye inledi Kraliçe Barb. Döndü ve Dr. Kıymetlisülük’e öfkeyle baktı. “Kaybol gözümün önünden, sersem!”

Doktor hemen kutusunu aldı ve sülükleri unutarak şapkasını kafasına geçirdi. Sü-müklü yaratıklar şapkanın kenarlarından süzöldüler, yüzüne doğru kaydılar ve boynuna yapıştılar.

“AAAAH!” diye bağırdı doktor, odadan koşarak çıkarken. “Çok acıtıyor!”

Kraliçe Barb, teni solmuş, her tarafı benekler içinde kalmış kocasına döndü. Alnını okşadı. “Dayan biraz, Keni,” dedi. “Büyücü hazırlanıyor. Birazdan gelir. Seni şu iğrenç beneklerden kurtaracak.”

“Umarım,” diye mırıldandı kral.

Kraliçe, Erica ve arkadaşlarını yatağın yanına çağırıldı.

“Keni, hayatım,” dedi, yastığını düzeltirken. “Erica ve arkadaşlarına konuşmanı dinletsene.”

Kral Ken yatakta doğrulup oturdu. “Kızlar ve çocuklar!” dedi.

“Bayanlar ve baylar,” diye düzeltti kraliçe.

“Ah,” dedi kral. “Bayanlar ve baylar! Hizmetçiler ve hödükler!”

“Hizmetkârlar ve köylüler olacak, hayatım,” diye düzeltti kraliçe.

Kral başıyla onayladı ve devam etti. “Taş dökmemin yirmi beşinci yılı onuruna...”

“Taç giymemin,” dedi kraliçe.

“Ah, haklısın,” dedi kral. Tekrar başladı. “Ben, Majesteleri Kral, muazzam bir ziyafet hazırlattım.”

Tam o sırada beyaz saçlı uzun boylu bir büyücü kralın dairesine girdi. “Kralı kur-

tarmaya geldim!” dedi neşeyle. Üzerinde yıldızlar bulunan mavi bir cüppe giymişti. “Bana suççuğu geçiren kralı gösterin, Majesteleri Kraliçe. Ben de size büyücülüğün ne olduğunu göstereyim!”

“Eyvah!” diye bağırdı Wiglaf, büyücünün kim olduğunu anladığında.

Kraliçe'nin getirdiğı dünyaca ünlü büyücü, Zelnok'tan başkası değildi!

8. BÖLÜM

“Ah, soytarı çanı adına!” diye haykırdı Zelnok, etrafına bakınırken. “Bütün çete buradaymış. Domuzcu çocuk bile.”

“Omuzcu-day?” Papatya, büyücüye öfkeyle baktı.

“Zizmor nerede?” diye sordu Erica. “Neden sen geldin?”

“Hayatım, bu büyücüyü tanıyor musun?” diye sordu kraliçe, Erica'ya.

Ama Erica cevap veremedi, Zelnok kralın yanına koştu. “Hmm. Kötü görünüyor. Hemen büyü yapacağım.” Boğazını temizledi. “Ah, yaralar ve çan kuleleri! Sesim çok kötü.”

“Endişelenme, büyücü,” dedi kraliçe. “Sana bir bardak su getireceğim.” Kraliçe aceleyle süitten çıktı.

Annesi gider gitmez, Erica babasına döndü. "Biraz uyu, babacık. Hemen döneceğiz." Arkadaşlarıyla büyücüyü babasının giysi odasına sürükledi ve kapıyı arkalarından kapadı.

"Zelnok!" diye fısıldadı. "Neyin peşinde-sin sen?"

"Zizmor meşguldü," dedi Zelnok. "Bu yüzden kralı iyileştirmek için ben geldim."

"Biri bana neler döndüğünü açıklar mı lütfen?" diye sızlandı Janice.

"Bu Zelnok," dedi Wiglaf. "Büyüleri, şey, eee, her zaman doğru olmaz."

"Enim-bay u-bay ekilde-şay onuşmamın-kay edeni-nay u-bay!" dedi Papatya.

"Hemen git buradan, büyücü!" dedi Erica. "Babamın başında yeterince dert var zaten; bir de senin büyüyü bozup onu bir ejderhaya çevirmene ihtiyacı yok."

"Üçünüzü ejderhaya çevirdiğim zamandan mı söz ediyorsun?" diye sordu Zelnok. Omuz silkti. "O zaman hata yapmıştım. Ayrıca, çok eğlendiğinize de eminim."

“Peki ya Git-Buradan-Hayalet Büyüsü'ne ne diyeceksin?” dedi Angus. “Güya hayaletten kurtulmamız gerekiyordu; oysa sen bir tane daha çağırdın.”

“EAO'ya adi bir hayalet getirmişt看,” dedi Zelnok. “Pekâlâ. İki hata. Herkes arada bir kötü günler geçirir; bir büyücü bile. Ama hey! Üçüncünün şansı. Kralı iyileştirebilirim.”

Erica başını iki yana salladı. “Babama büyü yapmayı aklından bile geçirme.”

“Ah, lütfen, Prenseler!” diye inledi büyücü. Diz çöktü. “Talihsiz bir büyücüye acıyın. İyileşme Büyüsü'nü hiç hatasız yapabilirim. Bana bir şans verirseniz, kral birkaç dakika içinde turp gibi olur.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Erica.

“Yarasaların kanatları var mıdır?” diye inledi Zelnok, tekrar ayağa kalkarken. “Yüzde 150 garanti veriyorum. Zizmor'a kralı iyileştirdiğimi söylemek bana gurur verecek. Hatta bunun için Zizmor Büyücüler Haftasonu'nda beni Dekorasyon Komi-

tesi'ne bile alabilir. Son 472 yıldır temizlik yapıp duruyorum!"

Wiglaf, Zelnok'un neler hissettiğini anlıyordu. EAO'ya geldiğinden beri mutfak temizliğiyle uğraşıyordu. Ama bu deli büyücüye güvenebilirler miydi?

"AAAAH!" diye inledi Kral Ken, yatağında. "Beneklerim kaşınıyor! Hemen buraya gelin ve büyücüyü rahat bırakın."

Erica, büyücüye yaklaştı. "Pekâlâ. Dene bakalım," dedi. "Ama gözümüz üzerinde olacak."

Giyisi odasından çıktılar.

Zelnok, kralın başucuna oturdu. Cüppesinin kolundan asasını çıkardı. "Herkes sessiz olsun," dedi. "Bu büyüyü yaparken rahatsız edilmemem gerek." Asasını kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı:

Oh, benekli kral, çorapların üzerine yemin ederim

Vücutundaki suçüçeğı beneklerini yok edeceğim

*Birden üçe kadar saydığımda
Çoraplarından ve beneklerinden azat
edeceğim!*

Zelnok esasını Kral Ken'in üzerinde salladı ve bağırdı: "*Bir!*"

Sonra Zelnok esasını kendi alnına değdirip bağırdı: "*İki!*"

Zelnok tam esasını kralın alnına değdirmişti ki kapı ardına kadar açıldı.

"İşte suyun, büyücü!" dedi kraliçe.

İrkilen büyücü ona doğru döndü. Asası elinden uçtu ve Papatya'nın başına çarptı. Aynı anda büyücü bağırdı: "*Üç!*"

Kral Ken'in çorapları ayağından çıkıp odanın karşı tarafına uçtu.

"Bu da ne böyle?" diye bir çığlık attı Kraliçe Barb.

"Papatya!" dedi Wiglaf, endişeyle. "Canın yandı mı?"

Papatya başını yere sürterek ovaladı ve Wiglaf'a baktı. Başını iki yana salladı. Ama

Wiglaf, domuzun biraz solgun göründüğünü düşündü.

“Babacık!” diye haykırdı Erica. “Beneklerin gitti!”

“Gittiler, Keni!” dedi Kraliçe Barb, neşyle. “Hepsi gitti! İyileştin!”

Wiglaf krala baktı. Gerçekten de benekleri gitmişti.

“Size ne demiştim?” dedi Zelnok, bilgiç bir tavırla.

“İşte gözlüğün, babacık,” dedi Erica, gözlüğü uzatırken. “Hiç benek kalmadı, gördün mü?”

Kral Ken gözlükle kendine baktı. Gözleri parladı ve neşyle bağırdı: “Yileştim-iyay!”

Kraliçe kaşlarını çattı. “Ne dedin, Keni?”

“Yileştim-iyay edim-day!” diye bağırdı kral. “Enekler-bay ayboldu-kay!”

Oda aniden sessizleşti.

Sessizliđi bozan Wiglaf oldu. “Kral dedi ki ‘benekler kayboldu.’”

Papatya bir çığlık attı. “Vay canına! Kral Domuz Latincesi konuşuyor ve ben suçüçeği çıkardım!”

Wiglaf, Papatya’ya baktı ve zorlukla yutkundu. Burnunun ucundan kuyruk sokumuna kadar her yeri büyük, karaciğer renđi beneklerle kaplanmıştı!

9. BÖLÜM

“Yarasalar ve siğiller adına!” diye haykırdı Zelnok. “Domuz suççuğu oldu; kral Domuz Latincesi konuşuyor. Sanırım artık gitsem iyi olacak.”

“Dur bakalım, büyücü,” dedi kraliçe. “Keni bu yabancı dilde daha ne kadar geveleyecek?”

“Ne bileyim ben?” dedi Zelnok. “Ama baksanıza, Majesteleri Kraliçe, onu beneklerinden kurtardım!”

“Evet, hepsini bana gönderdin,” dedi Papatya, ön toynaklarından biriyle burnunu kaşırken.

“Avallı-zay omuz-day,” dedi Kral Ken.

Kraliçe yüzünü ellerine gömdü. “Keni saçma sapan konuşuyor,” diye inledi. “Do-

muz suçüçeği çıkardı. Ziyafet için hiç süln yok! Ah, zavallı ben!”

Kral Ken kraliyet yatağından kalktı.

“Omuz-day!” dedi. “Ataęıma-yay ir-gay!”

Kral, Papatya'ya yatağa girmesini işaret etti.

Papatya şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

Kral Ken eğildi ve Papatya'yı kucadına aldı.

“Keni, hayır!” diye bir çığlık attı Kraliçe Barb.

Kral her yeri beneklerle kaplı domuzu ipek çarşafların arasına bıraktı.

“Aklını kaçırdı!” diye inledi kraliçe.

“Annecik,” dedi Erica. “Sakin ol biraz.”

“Te-işay!” dedi Kral Ken, mutlu bir şekilde. “İmdi-şay zerini-üyay telim-öray.” Kadife örtüyü Papatya'nın çenesine kadar çekti.

Papatya iri domuz kafasını Kral Ken'in saten yastığına gömdü. “Çok rahatmış,” dedi.

“Büyücü!” diye bağırdı kraliçe. “Bir şeyler yap!”

“Memnuniyetle, Majesteleri,” dedi Zelnok. “Geri çekilin!”

Büyücü dönmeye başladı. Ayaklarından ma-
vi bir duman yükseldi ve başının üzerine kadar
çıkıp her yanını kapladı. Duman kaybolduğun-
da, Zelnok da onunla birlikte gitmişti.

Kraliçe Barb'ın tacı başının yan tarafına
kaydı. "Sallabaş!" diye seslendi. "Sallabaş!"

Sallabaş içeri daldı ve eğildi. Yine burnu-
nu yere çarptı ve ayağa kalktığı anda eliyle
yokladı. "Kanıyor mu?"

"Beni Kraliyet Kaplıcası'na götür, Salla-
baş," dedi kraliçe. "Jakuzide biraz rahatla-
mam gerek!"

"Hemen, Majesteleri." Sallabaş tekrar
eğildi. "Ah!"

"Oşçakal-hay, Arb-bay!" dedi Kral Ken.
Sallabaş kraliçeyi götürürken kral arkala-
rından el salladı.

"Annem ve babam ne kadar tuhaf insan-
lar," diye mırıldandı Erica.

"Endişelenme," dedi Janice. "Herkes
öyle."

Kraliçe tam gitmişti ki kapı tekrar açıldı.

Şişkin beyaz şapkalı ufak tefek bir adam başını içeri uzattı.

“Kimse var mı?” diye seslendi adam.

“Şef Piyer,” dedi Erica. “İçeri gel.”

“Ef-şay İyer-pay!” dedi Kral Ken, neşeyle.

“Haaa?!” diye haykırdı şef, irkilerek.

“Babam yabancı bir dil konuşuyor, Piyer,” diye açıkladı Erica.

“Fihansızca olmadıhı kesin,” dedi Piyer. “Siğze akşam yemeğinin hazir olduğhunu söylemek...” Kraliyet yatağında hayatından memnun bir şekilde yatan Papatya’yı görünce çenesi yere yapıştı. “Biğ domğuz?” diye haykırdı. “Kıhalın yatağında?”

“Bu Papatya, Piyer,” dedi Erica. “Kendini pek iyi hissetmiyor da.”

“Papatiya mı?” dedi Piyer. Kraliyet yatağına yaklaştı. “Ah, ne güzel biğ beğnekli domğuz! Meğhaba, Papatiya!”

Papatya cevap veremeyecek kadar şaşkıncıydı.

“Affedersin, Şef,” dedi Angus. “Akşam yemeğinin hazır olduğunu mu söyleyecektin?”

“Ah, oy!” dedi Piyer. “Mağvi Ziyağfet Sağlonu’nda.” Eğilerek kralı selamladı ve dışarı çıktı.

Kral, kızına döndü. “Ekala-pay, ızım-kay,” dedi. “Ep-hay irlikte-bay üzel-gay ırbay şam-akay emeği-yay iyelim-yay.”

“Evet, güzel bir akşam yemeği yiyelim,” dedi Erica.

“Eliyor-gay usun-may omuz-day?” diye sordu kral.

“Sanmıyorum, efendim,” dedi Papatya.

“Yiyemeyecek kadar hasta mısınız?” diye sordu Wiglaf.

“Sanırım burada kalıp biraz daha dinlensem iyi olacak,” dedi Papatya.

Wiglaf, onun kralın dev yatağında yatmaktan çok mutlu olduğunu düşündü.

“Orun-say eğil-day,” dedi kral. “Ana-say şam-akay emeğini-yay epside-tay öndeririz-gay.”

“Akşam yemeğim tepside mi gelecek?” diye haykırdı Papatya, neşeyle. “Ah, çok teşekkürler, Majesteleri. Acaba hizmetkârlarınızdan biri bana kraliyet kütüphanesinden birkaç kitap getirebilir mi?” diye ekledi. “Şu anda canım kitap okumak istiyor da.”

“Orun-say eğil-day,” dedi kral.

Papatya gülümsedi ve kralın kadife örtüsünün altına biraz daha gömüldü.

Wiglaf, hizmetkâr ona bir yığın kitap getirene kadar bekledi. Sonra Mavi Ziyafet Salonu'na doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ozan ona domuzun yanında kalmasını söylemişti ama Papatya için kralın yatağından daha güvenli bir yer olamayacağı açıldı.

Meşale ışığıyla aydınlanan ziyafet salonunda, Kral Ken uzun bir masanın başına oturdu. Erica ve Janice onun sağına yerleştiler. Wiglaf, Angus ile birlikte sol tarafa oturdu.

“Ol-bay ol-bay iyin-yay!” dedi kral, hizmetkârlar yemeklerle dolu tabakları getirirken.

Wiglaf, Şef Piyer'in kızarmış kazından, haşlanmış kuzu etinden ve tatlı patateslerinden aldı.

"Neeefffiss!" diye haykırdı Angus. Parmağına bulaşan kuzu yağını yaladı. "Patatesleri buraya gönder, Wiglaf." Tabağını doldurdu ama boşaltması uzun sürmedi. "Şimdi de biraz kaz eti!"

"Emek-yay üşkünü-day iye-day una-bay erim-day," dedi kral.

"Babacık?" dedi Erica. "Domuz Latince si konuşmayı bırakır mısın lütfen?"

Kral Ken kaşlarını çattı. "İr-bay eneye-yim-day. Eneme-day ir-bay ki-iyay üç-yay! Eneme-day ir-bay ki-iyay üç-yay!" Kral başını iki yana salladı. "Ayr-hay, Rica-eyay. Uramıyorum-day."

Erica iç çekti. "Papatya'nın bize Domuz Latince si öğretmesi iyi olmuş," dedi. "En azından biz seni anlayabiliyoruz."

"Arika-hay!" dedi kral.

Hizmetkâr elinde taze pişmiş bir turtayla yemek salonuna girdi.

"Ah, harika!" diye bir çığlık attı Angus. "Bu Şef Piyer'in ünlü vişneli turtası olmalı!"

“Bu Şef Piyer’in en son yaratımı,” dedi hizmetkâr. “Dağ böğürtleni turtası.”

“Ne?” dedi Angus. “Hayır, hayır! Benim dağ böğürtlenine alerjim var!” Sandalyesinden yuvarlanıverdi.

“Dağ böğürtleni yersen ne olur?” diye sordu Wiglaf.

“Kurdeşen dökerim,” dedi Angus. “Bir lokma yeter. Kral Ken’in suçüçeğiyken taşıdığı beneklerden daha fazla beneğim olur.”

“Ok-çay azık-yay,” dedi kral. Sonra hizmetkâra döndü. “Ervis-say ap-yay.”

“Servis yap,” diye tercüme etti Erica.

Hizmetkâr turtayı kesti ve Wiglaf’a bir dilim uzattı. Wiglaf yavaş yavaş, her lokmanın tadına vararak tathısını yedi. Birazını Papatya için ayırdı.

Hizmetkâr turta servisi yaparken, Angus homurdandı. “Bu hayatımın en kötü günü!”

“Hey! Ozan haklıydı, Angus!” dedi Janice, aniden. “Az önce turtayı geri çevirdin. Ve hey! Ben bir büyücüyle karşılaştım. Benim falım da doğru çıktı.”

Erica şaşırıldı. “Ben de benekler gördüm!” dedi. “Bütün vücudunda, baba!”

“Anırım-say le-öyay,” dedi kral.

Demek ozan geleceği görme gücünü kaybetmemiş, diye düşündü Wiglaf. Ozanın sözlerini tekrar hatırladı: Domuzuna dikkat et.

Wiglaf'ın içini kötü bir his kapladı. Belki de Papatya'yı tek başına bırakmak o kadar akıllıca olmamıştı. Belki de hemen geri dönüp onu kontrol etse iyi olacaktı. Masadan kalktı. Ama tam o sırada, kraliçe yemek salonuna girdi. Herkes ayağa kalkıp eğildi ve tekrar yerine oturdu. Wiglaf da oturmak zorunda kaldı.

Kraliçe Barb'ın tacı tekrar düzgün bir şekilde başına yerleştirilmişti. Üzerinde yeni bir elbise ve bol bol mücevher vardı.

“İşte geldim, Keni!” dedi. “Güzel bir banyo yaptım ve bitkisel bakım yaptırdım. Sen de kendini daha iyi hissediyor musun, hayatım?”

“Ok-çay yi-iyay,” dedi Kral Ken.

“Ohhh,” diye inledi kraliçe. “Hâlâ domuzca konuşuyorsun!”

“Tursana-oyay Arb-bay,” dedi Kral Ken.
“İraz-bay emek-yay ye-yay.”

Kraliçenin benzi attı. “Keni,” dedi, “bu domuzca konuşmayı durdurmak zorundasın.”

Kral omuz silkti. “Urduramıyorum-day.”

“Yapamıyor, annecik,” dedi Erica.
“Oturmanı ve yemek yemeni istiyor.”

Kraliçe Barb altın sandalyesine çöktü.
“Daha önce de hep saçma sapan konuşurdun, Keni. Ama en azından ne dediğini anlardım!” Dantelli mendilini çıkarıp gözlerini sildi. “Maiyetindekiler konuşmanı dinlemeye geliyorlar. Domuzca konuşmayı yarına kadar bırakmak zorundasın!”

Hizmetkâr kraliçenin önüne altın bir tabak koydu. Ama kraliçe tabağı geri itti.

“Giysileri olmayan o imparatorun başına neler geldiğini hatırlıyor musun, Keni?” diye sordu kraliçe. “Sürülmüştü! Eğer maiyetindekiler domuzca konuştuğunu duyarlarsa, onlar da başkaldırırlar. Ah, zavallı biz, Keni! Bu krallığımızın sonu olacak!”

10. BÖLÜM

“Papatya?” diye seslendi Wiglaf, kapıyı açıp kralın süitine girerken.

Angus dışında herkes hâlâ ziyafet salonunda oturuyordu. Turta olmasa bile, Angus tıka basa yemişti. Şimdi ise 435 odadan birinde mide ağrısından kıvranarak yatıyordu.

“Papatya?” diye seslendi Wiglaf tekrar. “Sana akşam yemeğini getirdim.”

Papatya cevap vermedi.

Wiglaf içeri girdi ve tepsiyi yatağın başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Yatak örtüleri buruşuktu ama yatak boştu.

“Papatya!” diye seslendi Wiglaf, etrafına bakınarak. “Neredesin?”

Wiglaf odayı aradı. Meşale ışığıyla aydınlanan koridorlarda dolaşarak domuzuna seslendi. Kapıları birbiri ardına açıp karanlıkta onu çağırды. Ama Papatya'dan iz yoktu. Dev sarayda bir süre kayboldu ama sonunda Mavi Ziyafet Salonu'nu tekrar bulabildi. Kral ve kraliçe gece için odalarına çekilmişlerdi.

"Papatya kayıp!" dedi Wiglaf. "Onu bulmamız gerek!"

"Burası Kraliyet Sarayı, Wigi," dedi Erica. "Burada başına ne gelebilir ki?"

Sözleri Wiglaf'a kendini daha iyi hissettirmişti. Yine de domuzunu görmeliydi. İyi olduğundan emin olmalıydı.

"Hepimiz Papatya'yı arayalım," dedi Janice.

"Papatya!" diye seslendi Wiglaf, Taht Salonu'na ve Balo Salonu'na bakarlarcken.

"Papatya, kızım!" diye seslendi, Hazine ve Duvar Halısı odalarına bakarlarcken.

Karşılaştıkları bütün muhafızlara, hizmetkârlara ve nedimelere sordular. Kimse Papatya'yı görmemişti.

Sonunda Kraliyet Mutfağı'na girdiler. Saray aşçıları yarınki ziyafet için çorba, turta ve ekmekler hazırlıyorlardı.

"Buralarda bir domuz gördünüz mü?" diye sordu Erica.

"Ben görmedim, Prensesim," dedi çorba aşçısı.

"Ben de," dedi fırıncı.

"Domğuz mu?" dedi Şef Piyer. "Oyy! Domğuz için biğ trés bon hağzirladiğm."

"Öyle mi?" dedi Wiglaf. Rahatlamıştı. "Yani Papatya iyi mi?"

"Oyy," dedi Piyer. "Yeğmekten songa oğnu kaplicaya götuğdüleğ."

Wiglaf gülümsedi. Demek Papatya jakuzinin tadını çıkarıyordu! "Bundan hoşlandığından eminim," dedi.

Şef başıyla onayladı. "Heğ sağat bağşi ona tuğtalağ, kekleğ ve pastalağ göndeğiyoğum."

Bunu duyunca Wiglaf iyice rahatladı. Çok yorgundu. Biraz sonra Erica onu kendisine ayrılan odaya soktu; bu odada tek

başına kalacaktı! Büyük yatağa tırmandı; bu yatak kendisiyle birlikte on iki kardeşini de alacak kadar büyüktü. Kaztüyünden yastığı vardı. Yatak örtüsü de kaztüyüydü. Pinwick'teki yatağının samandan olduğunu düşününce içi tuhaf oldu.

Yine de, Wiglaf uyumakta zorlanıyordu, çünkü kraliçe bütün gece hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürümüştü. Kral Ken sesini duyurabilmek için bağırma çağırma onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Dişelenme-enay, Arb-bay,” diyordu. “Onuşınamı-kay iliyorum-bay!” Boğazını temizleyip konuşmasına başlıyordu. “ayanlar-bay e-vay aylar-bay! İzmetkârlar-hay e-vay öylüler-kay!”

“Mahvolduk, Keni!” diye uluyordu kraliçe. “Mahvolduk!”

Wiglaf uykuya dalabilmek için mutlu şeyler düşünmeye çalıştı. Papatya'yı jakuzide rahatlarırken hayal etti. Molwena ve Fer-

gus'a Basilisk Altını'nı verişini hayal etti. Fergus'un gerçekliğini kontrol etmek için altını dişleyeceğine şüphe yoktu. Ve Molwena da mutluluktan ağlayacaktı. Bu altını bu kadar özel kılan neydi? Her basiliskin yirmi dört parça altını mı vardı? Eğer öyleyse, Basil'in şimdi yirmi üç altını kalmış demekti. Sonunda Wiglaf uykuya daldı.

Gözlerini açtığıında, güneş parlak ışığıyla saray penceresinden günaydın diyordu. Tüniği ve pantolonu yıkanmış, ütülenmiş ve giymesi için katlanarak bırakılmıştı. Bir prens gibi yaşıyordu! Giysilerini üzerine geçirdi ve aceleyle aşağı indi.

Kraliyet ailesi, Janice ve Angus yemek masasına oturmuşlardı bile.

"Kahvaltı boyunca uyudun, Wiglaf," dedi Angus. Tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. "Öğle yemeğini de az önce bitirdik."

“Neden konuşmayı sen yapmıyorsun?” diye soruyordu Erica, gözleri şişmiş ve kızarmış olan annesine.

“Her seferinde konuşmayı kral yaptı,” dedi kraliçe. “Yine kral *olmalı*! Ah, krallığımız mahvoldu!”

“İliyorum-bay,” dedi kral. “Omuz-day Atincesini-lay esmi-ray il-day larak-oyay lan-iyay deçeğim-eyay.”

“Ne dedi?” diye sordu Kraliçe Barb.

Wiglaf tercüme etti: “Kral dedi ki ‘Domuz Latincesini resmi dil olarak ilan edeceğim.’”

“Maiyetimizdekiler İngilizce’yi bile zor konuşuyor!” diye sızlandı kraliçe. “Domuzcayı nasıl öğrensinler?” Yine ağlamaya başladı.

Şef Piyer ziyafet salonuna girdi. Başını eğerek selam verdi. “İğşte ziyafet mөнüsü, Majesteleği. Sülün olmaması ögnemli değil. Çoğk dağa iyi biğ şey haziğliyoğum. *Muhteşem!*” Kraliçe Barb’a bir parşömen verdi.

Kraliçe Barb burnunu sildi ve parşömeni okudu. “Güzel,” dedi, neşesiz bir tavırla. “Eğer maiyetimiz isyan etmezse. Eğer bir ziyafet olursa.” Mönüyü krala uzattı.

Kral parşömene baktı. “Ok-çay üzelgay,” dedi ve mönüyü Erica’ya verdi.

“Ben de bir bakayım,” dedi Angus, hevesle.

Wiglaf, Angus’un omzunun üzerinden bakarak okudu:

Kral Ken’in Ziyafet Günü

Tatlısu Zambağı Çorbası

Yirmi Dört Karatavuk Turtası

Kızarmış Şanslı Tavşan Ayağı

Güvercin Gagası Izgara

Baharat Soslu Elmalı Koçon

Şef Piyer’in Sürpriz Pastası

Tatlısu Zambağı Çorbası! Wiglaf hayatı boyunca hiç bu kadar egzotik bir yemek ismi duymamıştı. Ama karatavuk yeme fikri pek hoşuna gitmemişti. Ya da tavşan ayağı. Veya güvercin gagası.

“Koçon nedir?” diye sordu Angus’a.

Angus omuz silkti. “Bilmem. Ama lezzetli olabilir.”

Sallabaş çocukların yanına gelip eğildi. “Elimde olmadan sorunuzu duydum,” dedi.

“Koçon domuz demektir.”

Wiglaf başıyla onayladı. “Teşekkür...”
Durdu.

Koçon domuz mu demektir?

Baharat soslu elmalı domuz mu?

Ah-oh!

11. BÖLÜM

“Papatya!” diye bağırdı Wiglaf, ayağa fırlarken.

“Papatya’ya ne olmuş?” diye sordu Angus.

“Mönüde Papatya var!” diyerek ağlamaya başladı Wiglaf.

“Lamaz-oyay!” dedi kral.

“Nerede?” diye sordu Janice. “Ben görmedim.”

“Koçon!” dedi Wiglaf. “Şef Piyer onu pişirmek istiyor. Çabuk! Papatya’yı bulmamız gerek!”

“Ohh!” diye inledi kraliçe, Erica arkadaşlarıyla birlikte ayağa fırlarken. “Sırada ne var?”

Dört arkadaş mermer basamakları kaldır-küldür tırmanıp Güney Kulesi’ne çıktı-

lar. Koridordan koşup Kraliyet Kaplıcası'na girdiler. Ön masada mavi üniformalı bir hizmetkâr vardı.

“Domuz!” diye bağırdı Erica. “Nerede o?”

“Son gördüğümde jakuzideydi, Prensesim,” dedi hizmetkâr.

Tatlı kokulu, buhar dolu bir odaya koştu- lar. Ortasında büyük yuvarlak bir küvet vardı.

Wiglaf buharlı, kokulu suya baktı. “Papatya gitmiş!” dedi. “Ah, hepsi benim hatam! Ozanı dinleyip domuzumu gözümün önünden ayırmamalıydım!”

“Bakın!” dedi Angus. “Bir sürü boş tabak!” Jakuzinin yanında bir sürü kirli tabak duruyordu. “Şef Piyer, Papatya'yı şişmanlatmaya çalışmış!”

“Mutfağa!” diye bağırdı Janice.

Merdivenden koşarak indiler ve o hızla saray mutfağına daldılar.

“Domuz nerede?” diye bağırdı Erica, fırıncılara ve kızartmacılara. “Hemen söyleyin!”

“İşte orada!” diye haykırdı Wiglaf. Gözleri korkuyla açıldı; Papatya siyah, büyük bir kazanın içinde buharı tüten bir suya boğazına kadar gömülmüş halde oturuyordu. Bir toynağının yarığına yapraklı bir buket iliştirilmişti. Gözleri kapanmış, teni koyu pembeye dönmüştü.

“Çok geç kaldık!” dedi Wiglaf. “Pişmiş!” Kazana doğru koştu ve kollarını domuzunun boynuna doladı.

Papatya gözlerini kırıştıtarak açtı.

“Yaşıyor!” diye bağırdı Angus.

“Ah, Papatya!” dedi Wiglaf.

“Merhaba, Wiglaf,” dedi Papatya, hülyalı gözlerle bakarak. “Bitkisel bakım yaptırıyorum. Sukabarcığıotu alması için hizmetkârlardan birini gönderdim. Suçiçeğinden kurtulmak için şu yaprakları suya saçmak üzereydim. Ah, bu banyo çok güzel!” Derin bir iç çekti.

“Çabuk!” diye bağırdı Wiglaf. “Onu hemen oradan çıkarmamız gerek!”

“Ah, hayır, lütfen,” dedi Papatya. “Başka ne zaman böyle bir kraliyet bakımı yaptırabilirim ki? Mümkün olduğunca tadına varmak istiyorum!”

Wiglaf, Papatya’yı ön bacaklarından birinin altından yakaladı. Janice de diğer taraftan tuttu.

“Bir, iki, üç, kaldır!” dedi Janice.

Pembeleşmiş domuzu kazandan çıkardılar. Papatya’nın toynağına yerleştirilmiş yapraklar havada uçuştular. Erica ve Angus bulaşık havlularını kapıp onu kurulamaya başladılar.

“Bunu neden yaptınız?” dedi Papatya, neredeyse ağlayacakmış gibi bir halde. “Jakuziyi çok sevmiştim!”

“O jakuzi filan değil, Papatya,” dedi Wiglaf. “Bir yemek kazanı!”

Papatya’nın gözleri korkuyla açıldı. “Hayır!”

“Korkarım Wiglaf haklı,” dedi Erica.

“Bakın,” dedi Angus. Ziyafet mөнüsünü açtı.

“Koçon mu?” Papatya'nın ağızı açık kaldı.
“Yani soslanıyor muydum?”

Wiglaf ve diğlerleri başlarıyla onayladılar.

Tam o sırada Kral Ken ve Kraliçe Barb mutfağa girdiler.

Aşçılar eğilerek onları selamladı.

“Demek buradasın, hayatım,” dedi kraliçe, Erica'ya. “Her yerde seni arıyorduk. Hemen kaçmaya karar verdik. Eşyalarımızı toplamamız gerek, hemen.”

“Ne?” dedi Erica.

“Yani ziyafet olmayacak mı?” diye sızlandı Angus.

Kraliçe başını iki yana salladı. “Ne konuşma ne de ziyafet,” dedi. “Haydi, hayatım. Böylesi daha iyi. Maiyetimizdekiler başkaldırdığında burada olmasak iyi olur.”

“Bağışlayın, Majesteleri,” dedi Papatya. “Ama büyücülerin hatalarını düzeltebilmek

için büyü bozma büyüleri yapabildiğini okudum.”

“Papatya!” dedi Wiglaf. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Bir büyücü çağırmayı hep istemiştim,” dedi Papatya. “Domuz Latincesi konuşurken, bu imkansızdı. Ama şimdi yapabilirim, değil mi? Konlez! Konlez! Konlez!”

Mutfakta beyaz bir ışık patladı ve Zelnok karşılarında belirdi.

“Ay-vay anına-cay!” dedi kral.

“Yarasalar ve banyolar adına!” diye söylendi Zelnok, öfkeyle. Yıldızlarla süslü mavi cüppesinin üzerine bir önlük giymişti. “Beni bir domuz mu çağırırdı?”

“Evet, öyle,” dedi Papatya.

“Sana güveniyoruz, sevgili büyücü!” dedi kraliçe.

“Ah, Majesteleri,” dedi Zelnok ve eğilerek selam verdi. “Çağrı büyümünü açık bıraktığımda aldığım şey bu işte; bir saniye bile rahat edemiyorum! Fırında Samanyolu Bi-

çim Değiştiricileri yapıyordum. Çok lezzetli bir yemektir! Bir lokma alın, istediğiniz biçime girin. Ben eve dönene kadar yanmış olacaklar.” Papatya’ya öfkeyle baktı. “Bu sefer ne olacak, domuzcuk?”

“Buraya son gelişinde, Zelnok,” dedi Papatya, sakince, “İyileşme Büyün’de yanlışlık oldu.”

“Yanlışlık mı?” dedi Zelnok. “Hiç sanmıyorum. Sadece büyüünün ortasında rahatsız edilmişim. Kazayla büyü farklı yöne kaydı. Sen suçluğüne yakalandın, kral da Domuz Latincesi konuşmaya başladı.”

“Her neyse, büyücü,” dedi Papatya. “Kralın bu gece yapacağı konuşma için düzgün bir şekilde İngilizce konuşması gerekiyor. Ona yardım etmek için bir büyü yapabilir misin?”

“Lütfen, büyücü, evet de,” dedi kraliçe.

Zelnok omuz silkti. “Büyüyü tersine çevirebilirim ama sonuçtan hoşlanmazsınız,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Janice.

“Eğer büyüü tersine çevirirsem, başladığımız yere döneriz,” dedi Zelnok. “Kral yine suççığıne yakalanır.”

“Ah, olamaz,” dedi kraliçe.

“Ve sen, domuzcuk,” diye devam etti Zelnok, “yine Domuz Latincesi konuşmaya başlarsın.”

Bütün gözler Papatya'ya döndü.

Papatya gözlerini kapadı. “Kendimi düzgün bir İngilizce ile ifade etmek çok hoşuma gitti,” dedi mutlulukla.

“Ana-say ağıl-bay, Apatya-pay,” dedi kral.

“Çabuk ol, domuzcuk,” dedi Zelnok. “Büyüü tersine çevirmemi istiyor musun, istemiyor musun? Çabuk söyle! Fırında yemeğim var!”

12. BÖLÜM

Papatya derin bir iç çekti. “İlk Konuşma Büyün olmasaydı, Zelnok, hiç konuşamazdım. Domuz Latincesi konuşmak, hiç konuşmamaktan iyidir.”

“O halde Zelnok’un büyüü tersine çevirmesine izin verecek misin?” diye sordu Erica.

“Evet.” Papatya başıyla onayladı. “Krallığın iyiliği için. Kral Ken’in suççığı için de endişelenmeyin. Onu iyileştirebilirim.”

“Ah, teşekkürler, Papatya!” dedi kraliçe. “Sen gerçekten de çok iyi bir domuzsun.”

“Hazır mısınız?” diye sordu Zelnok. Sol kulağının arkasına sıkıştırmış olduğu asası-

nı eline aldı. "Domuzcuk, pencerenin yanında dur," dedi. "Kral? Siz de et kesme tezgahının yanında."

Papatya yavaşça yerine doğru yürüdü.

Kral da yerini aldı.

"Diğer herkes, geri çekilin," dedi büyücü.
"Sakın işimi bölmeyin."

Zelnok اساسıyla havada bir daire çizdi ve şarkı söylemeye başladı:

Bagidi bugidi

Büyü içeri gir

Geriye doğru sayınca

Üç, iki, bir!

Zelnok اساسını Kral Ken'e doğru salladı ve bağırdı: "Üç!"

Sonra اساسını Papatya'ya doğru çevirdi ve bağırdı: "İki!"

Sonra اساسını kendi alnına değdirip hafifçe sallandı. Asasıyla büyük bir daire çizerken, Piyer mutfağa girdi.

"Bir!" diye bağırdı büyücü.

"Vay canına!" dedi kral.

“Ah! İğşte koçon buğada,” dedi Piyer. Papatya'nın yanına koştu. “Gel buraya, domğuzcuğk! Şimdi seğni kızıağtacağim!”

“Dat-imay!” diye bağırdı Papatya.

“Ondan uzak dur, Piyer,” diye emretti Kral Ken. “Bu domuz benim kraliyet derimi kurtardı!”

Şef Piyer kayarak durdu. “Domğuz mu?”

Kral başıyla onayladı. “Papatya'yı kızartmak konusunda bir kelime daha edersen, kazanın içinde kendini bulursun!”

“Ah, oğnu kızıağtmak mi dediğm?” diye inledi Piyer. “Hayığ, hayığ, hayığ. Kağdeh kaldığmak dediğm! Oyy! Bu gece oğnun şeğefine içeceğiz!”

“Bu daha iyi oldu,” dedi Kral Ken.

“Eşekkürler-tay Ral-kay En-kay!” dedi Papatya.

“Büyü bozma büyüm işe yaradı,” dedi Zelnok. “Artık fırınımın başına dönebilirim.” Bir ışık patlamasıyla büyücü gözden kayboldu.

“Bu beneklerin ne kadar kaşındırıldığını unutmuşum,” diye sızlandı kral, kaşınmaya başlarken.

“Iglaf-way, ana-bay ardım-yay et-yay!” dedi Papatya.

Wiglaf, kazana doğru giden Papatya’yı takip etti. Papatya ona etrafa saçılmış yaprakları almasını işaret etti.

“Ukabarcığıotu-say aprakları-say,” dedi Papatya.

Wiglaf’a yaprakları kralın teninin üzerine koymasını söyledi. Wiglaf söylendiği gibi yaptı. Onları tekrar kaldırdığında, benekler kaybolmuştu.

“Ah!” dedi kraliçe, mutlulukla. “Papatya, sen krallığımızı kurtardın. Sana bir kraliyet teşekkürü sunmalıyız. Üzerinde Kral Ken’in resmi bulunan bir madalya ister misin, hayatım?”

“Anırım-say vet-eyay,” dedi Papatya.

“Yoksa seni Leydi Papatya mı ilan edelim?” dedi kraliçe.

“Üzel-gay,” dedi Papatya, sakince.

“Hmm,” dedi kraliçe. “Peki ya her yıl Kraliyet Kaplıcası için saraya gelmeye ne dersin?”

Papatya gülümsedi. “Vet-eyay, Ajestele-ri-may!” dedi. Sonra Piyer’e baktı ve ekledi: “İle-hay ok-yay!”

“Hile yok,” diye tercüme etti Wiglaf.

“Ağsla!” Şef Piyer kral ve kraliçenin önünde eğildi. “Koçon yegine, kğal ve kğaliçeğye uygun biğ sebze yemeği yapacağım.”

“Mükemmel, Piyer,” dedi kraliçe. Bir an duraksadı. “Dinleyin! Şunu duydunuz mu?”

Sarayın dışında Wiglaf insanların gülüşüp bağıştığını duydu. “Konuşma! Konuşma! Haydi, Kral Ken! Bekliyoruz!”

“Maiyetimiz burada!” dedi kraliçe, telaşla. “Ah, Keni, şimdiye kadarki en iyi konuş-

manı yapacağını biliyorum! Haydi! Seni hemen kraliyet mavisini cüppenin içine sokmalıyız.”

Wiglaf için sonraki birkaç saat mutlu bir heyecanla ve çabucak geçti. Kendisi ve arkadaşları, avludaki maiyete katılarak Kral Ken'in konuşmasını dinlediler. Muhteşem bir ziyafet vermek konusundaki son satır dışında neredeyse hepsini unutmuştu. Sonuçta maiyettekilerin de duymak istediği asıl şey bu olduğundan, neşeyle alkışlayıp tezahürat yaptılar: “Çok yaşa Kral Ken!”

Wiglaf artık Bobinşireli Bob'un yeni kral olması hakkında başka söylentiler olmayacağını biliyordu.

Konuşmadan sonra, herkes saray avlusuna yerleştirilmiş uzun masalara oturdu. Hizmetkârlar Şef Piyer'in mөнüsünü taşıyıp durdular. Wiglaf, hayatında bu sebze yemeği kadar lezzetli bir şey hiç yemediğini düşündü.

“Yarın EAO’ya dönmek zor olacak,” dedi Janice.

“Tava’nın yemeklerine geri dönmek mi?” dedi Angus. Ekmeğiyle tabağını temizledi.

Wiglaf da aynı şeyi yaptı. “Simya Toplantısı’nın nasıl gittiğini merak ediyorum,” dedi. “Belki de Mordred sonunda yeterince altın bulmuştur.”

“Hah,” dedi Angus. “Mordred Amca’nın para kazanma planları hep geri teper. Onlar da Zelnok’un büyüleri kadar berbat.”

Wiglaf gülümsedi. Angus haklıydı. Bu da, Wiglaf kendisine Basilisk Altını’nı gösterdiğinde Müdür Mordred’in fazlasıyla şaşıracağı anlamına geliyordu. Hazinesine dokunmak için elini cebine soktu. Ama... cebi boştu!

“Bailisk Altınım!” diye bağırdı. “Gitmiş!”

“Cebinde delik var mı?” diye sordu Janice.

Wiglaf başını iki yana salladı.

“Güvenli bir yere mi sakladın?” diye sordu Erica.

“Hayır,” dedi Wiglaf.

“Harcadın mı?” diye sordu Angus.

“Hayır!” diye haykırdı Wiglaf. “Ama harcamalıydım.” Alnına vurdu. “Basilisk Altını hakkındaki o özel şeyi şimdi hatırladım; yirmi dört saat içinde harcamazsan yok olur.”

Wiglaf hazinesini kaybettiği için üzgündü. Ama sonuçta Pinwickli yoksul bir köylü olmasına rağmen, burada, Kraliyet Sarayı’nda bir ziyafetteydi işte. Üstelik elinde pastalar, turtalar ve keklerle dolu bir tepsiyle, bir hizmetkâr ona doğru yaklaşıyordu. EAO’ya dönüş yolculuğunun da nasıl maceralar getireceğini kim bilebilirdi ki?

Domuz Latincesi Nasıl Konuşulur?

Kral Ken

Domuz Latincesi'ni konuşmak çok zevkli. Kraliçe Barb'ın konuşmalarımızı duymasını istemediğimiz zamanlarda, soytarımla birlikte bu dili konuşuruz! Ve

Domuz Latincesi çok kolay. Ben bile konuşabiliyorsam, herkes konuşabilir.

Kelime bir sessiz harfle başlıyorsa, ilk harfi kelimenin sonuna atın ve “-ay” ekleyin.

saray = aray-say

para = ara-pay

Kelime iki sessiz harfle başlıyorsa, ikisini de kelimenin sonuna atın ve “-ay” ekleyin.

tren = en-tray

kral = al-kray

Eğer kelime bir sesli harfle başlıyorsa, ilk heceyi kelimenin sonuna atın ve sadece “-yay” ekleyin.

Angus = Gus-anyay

okul = kul-oyay